

BİLGECE

TOPLU KONUT İDARESİ ANADOLU LİSESİ YAYINIDIR

Çıkıp dağlar başına seyretseniz engini, Hiçbir kalem çizemez biçimini, rengini
Aşkı, vecdi anlatan hüsnühat görürsünüz. Her şeyde sanat üstü bir sanat görürsünüz.

Abdurrahim KARAKOÇ

SAYI:6 2012-2013

DERGİNİN SAHİBİ ve YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ

TOKİ Anadolu Lisesi Adına
Okul Müdürü
Sacit KARA

GÖREVLİ ÖĞRETMENLER

Fatih AKKAYA/Müdür Yard.
Hatice TOPRAK/Türk Dili ve Edebiyatı Öğrt.
Banu AKKAYA/ Türk Dili ve Edebiyatı Öğrt.

GÖREVLİ ÖĞRENCİLER

Aslınur ALA	Dilara KOLİKOĞLU
Yonca SİPAHİ	Kübra ASLANTAŞ
Selvinur SARI	Dijan TEYMUR
Meriç BALGAMIŞ	Betül ŞEN
Sabiha MAĞRALI	İpek IŞIK
Necla KIZIL	Zeynep KOÇAK
Eshabil AKYOL	Pınar YAŞAR
İlayda MERCAN	M. Halil TAŞKIN
İrem FİLİZ	Furkan YİĞİTER
M. Erdi SÜMER	Musa K. TAŞDEMİR

YAYIN KURULU

Aslınur ALA
Yonca SİPAHİ
Betül ŞEN
Selvinur SARI
Sabiha MAĞRALI
Meriç BALGAMIŞ

DİZGİ-TASARIM-KAPAK

Aslınur ALA
aslinurala@gmail.com

DERGİ İLETİŞİM

tokialmezun@hotmail.com

OKUL İLETİŞİM

www.tokianadolulisesi.k12.tr
Tel.:0 312 283 30 50
E-Posta:964415@meb.gov.tr

Merhaba Toki Ailesi;

Bizler sizlere her sene farklı bir değerle seslenmeye çalışan bilgece ekibi. Bu sayımızda sanatı, Türk ve dünya sanatlarını, sanatçıları; anlatmaya çalıştık. Sanatın sonsuzluğundan payımıza düşenleri sizlerle paylaştık. Bilgece'yi beğenerek, eğlenerek okuyabileceğiniz şekilde hazırlamaya çalıştık.

Benim de Toki'de ve Bilgece dergisinde 3. Yılım. Her geçen yıl, dergi ailesine biraz daha dâhil oldum. Araştırmamdan incelemesine, tasarımına; her aşamasında bulunduğum bu dergiyle karşınıza çıkmanın mutluluğunu yaşıyorum. Dergi çıkartmanın bu kadar zor olduğunu bilmiyordum. Çok zor, çok yorucu ama bir o kadar da eğlenceli bir iş bu. Çalışırken bir arada geçirdiğimiz güzel vakitler, kolaylaştırıyor tüm zorlukları.

Emeği geçen, yanımızda olan tüm öğretmenlerime ve arkadaşlarıma teşekkür ediyorum. Yazımı bizi anlatan bir şiirle bitirmek istiyorum.

*Uzun satırlar yazdık acılar üstüne
Kısa satırlarda kaldı mutluluk
Onu da parantezlere bıraktık
Noktalar koymadık
Virgülle geçiştirdik
Anlatamadığımız dertleri
Üç ünlemle bitirdik
Yazamadığımız şeyleri
Soru işaretlerine bıraktık
Meselâ dedik kurulan hayallere
Umut dedik ihtimallere
Sevda dedik,
Uzattık boynumuzu pamuk ipliklere
Can bıraktık.*

Canla başla çalıştık, bütün noktalamaları kullandık, bizim olanı; bizden olanı anlattık. Seyir ola...

Aslınur ALA
Yayın İletişim Kulübü Başkanı

İÇİNDEKİLER

MERHABA –Aslinur ALA/ Sayfa 1
İÇİNDEKİLER / Sayfa 2
OKUL MÜDÜRÜMÜZ Sacit KARA/ Sayfa 3
TİYATRO OYUNCULARIYLA RÖPORTAJ/Sayfa 4-5
TOKİDE TİYATRO/ Sayfa 6
VARLIĞIN-Canan Nur AKMAZ / Sayfa 7
ŞİİRCE DENEMELER-Enis KUŞÇU/ Sayfa 7
AYNADAKİ YABANCI-Esmanur ARSLAN/ Sayfa 8
Necla KIZIL / Sayfa 9
GÖĞSÜMDEKİ AĞAÇ-Haktan KALIR / Sayfa 10
İlayda MERCAN/Sayfa 11
HAYAT BİR OYUNDUR-Selvinur SARI/ Sayfa12
YOKSUN-Feyza AĞZİTEMİZ / Sayfa 13
BİLMEDİĞİMİZ-Dilara KOLİKOĞLU/ Sayfa 14
BUGÜN-Elif Cemre YİĞİT/ Sayfa 14
Esra POLAT/ Sayfa 15
Bengü YİĞİT/ Sayfa 15
CAN KIRIKLARI-Aslinur ALA/ Sayfa 16
BANA ÇOK BENZİYOR-Hiram H.YAKUT/Sayfa 17
TÜRKÇEMİZ-M.Halil TAŞKIN/Sayfa18
GEZİDE-Sabiha MAĞRALI/Sayfa 19
SİYAH-Gözde Nur ÜÇLER/Sayfa 20
SAHNEDE-Ayça KAÇMAZ /Sayfa 20
ULAŞAMAYACAKSIN-Ece YALÇIN/Sayfa 21
MATEMATİK/Sayfa 22-23
SANAT/Sayfa 24-25
ATATÜRK/Sayfa 26-27

BAKTIĞIMDA GÖRDÜĞÜM-Öykü Beril
TEKİN/Sayfa 28
CİLTÇİ ASAF-Betül ÜNALDI/Sayfa 29
YİNE YÜREĞE AKTI YALNIZLIK-Melike
YÜCEL/Sayfa 29
BİLİM KÖŞESİ/Sayfa30-31
TOKİNİN RESSAMLARI/ Sayfa 32-33
İÇİMİZDEKİ ÇATIŞMA- İrmak İŞSEVER/Sayfa 34
HASRET- Ç. Sahra TOPÇU/Sayfa 34
GRİ ŞEHRİN İNSANLARI-Elifsu AKMAN/Sayfa 35
NEŞET ERTAŞ-Yonca SİPAHİ/ Sayfa 36
TARHANA MEKTUP-İ. Ezgi ALPOĞLU/Sayfa 37
EVRENDE KARADELİK-Berk SUDAN / Sayfa 38
ARDINDAN-Tuğçe ALTUNDAĞ/Sayfa 39
BİLMEYENLERE-Dijan TEYMUR/Sayfa 40
HIÇBİR ŞEY GÖRÜNDÜĞÜ GİBİ DEĞİLDİR-
Onur KARSAVURANOĞLU/Sayfa 41
PROJELERİMİZ/Sayfa42
HOBİLERİYLE TOKİLİLER-Neslişah HOCAOĞLU-
Birce TOKMAK-Melike GÜLER/ Sayfa 43
TOKİCE EĞLENCE/Sayfa 44-45
TOKİDEN HABERLER/Sayfa 46-47
DİL PROJEMİZ-Murat KAYAN/ Sayfa 48
GEOMETRİYE MEKTUP-Elifnur
YEŞİLKAYA/Sayfa 49
ÖĞRETMENLERİMİZDEN/ Sayfa 50

YAYIN İLETİŞİM KULÜBÜ

KULÜP BAŞKANI

YAYIN KURULU

Sevgili Okurlarımız,

Hepinize güzel bir söz, bir başlangıç olarak "Merhaba" diyorum. Öncelikle şunu itiraf edeyim ki bu yazıyı tüm sıfatlarımdan arınmış olarak yazmak istirdim. Bilinmelidir ki bu dergideki yazıların her biri okulumun öğrencilerinin özenli ve titiz çalışmalarının ürünüdür.

Ülkemizde eğitim öğretim süreci hep kendi coğrafyasına özgü bir şekilde ilerledi. Evrensel bir boyut kazanması için kuşaklar boyu emek verildi. Nice yapılanmalar nice şekli değişiklikler oldu. Demokrasi tarihimizin izdüşümü doğrultusunda çeşitli kırımlar ve değişimler geçirdi. Günümüz bilgi teknolojileri ile bilgiye olan erişimin hızı sonucunda, çoğu, sınırlandırıcı etkiden daha kolay sıyrılır oldu. Kişisel gelişimde yakın zamana kadar daha etki altında, daha tek yönlü tercihler ve okumalar yaygındı. Bilgi erişiminde sürat ve demokrasi kültürümüzdeki gelişmelerle, algıları daha açık kişiler olduk. Edebi ürünlerin önce estetik kaygılarla yapılageldiğini daha iyi anlamaya başladık. Önyargılardan sıyrılmış bir kavrama ve değerlendirme yeteneğinin ne kadar kıymetli olduğunun daha çok farkına vardık. Farklılıklarımızın çeşidi ne olursa olsun bunların, bizim renklerimiz olduğu bilincine ulaştık. Ülkemiz değerlerini bilen ve yerel güzelliklerimizin bilincinde aynı zamanda evrensel normlara uygun olmayı günümüzde daha rahat başarabiliyoruz. Kolektif değer yaratma ve bireysel gelişim noktasındaki ayrımı daha iyi süzebiliyoruz.

Bu bağlamda öğrencilerimizin bu edebi çalışması, okulların sadece ders üzerine yoğunlaşmış kurumlar olmaktan çok, verilen eğitimin öğrenci tarafından doğru ve etkin değerlendirilmesini de sağlayacak yapılar olduğu anlamını taşıyor. Böyle kültür -sanat faaliyetleri kimi öğrenci için artık bir zevk olarak kalmıyor, geleceğini şekillendirme yönünde de eğilimlerini, kararlarını etkileyebiliyor. Yazılan her yazı bir sözü bir cümlesiyle bizi bir duyguya bir düşünceye yönlendirebiliyorsa; dağarcımıza bir damla katkı yapabiliyorsa ne mutlu öğrencilerimize ve onların yetişmesinde emeği olan öğretmenlerimize.

Bilgece dergisinin 6. sayısına emek veren tüm öğrenci ve öğretmen arkadaşlarımı kutluyorum. Tarihten gelen zengin kültür mirasımızı korumak ve hazinemizde çoğaltmak için bir çabanın içinde olacağız. Öğrencilerimiz bu adımla en azından bunun yöntemini bulmaya ilişkin bir gayret içinde olduklarını gösterdiler. Öte yandan bu mirasa birkaç yaprak da eklediler. Birbirimize daha geniş bakmamız gereken, cumhuriyet kazanımlarını daha uygar ülke olma anlayışı ve hoşgörüsü ile gelecek nesillere aktarmamızın önemli olduğu günümüzde .okuduğunuz her şeyin yaşamımıza dokunan bir güzellik olması dileğiyle saygılar sunarım.

Sacit KARA
Okul Müdürü

Tiyatro Sanatçısı İbrahim GÜNDOĞAN

İbrahim Gündoğan kimdir?

İstanbul Üniversitesi Devlet Konservatuvarı Tiyatro Yüksek Bölüm mezunuyum. İstanbul Büyükşehir Belediyesi Şehir Tiyatroları'nda oyuncu ve yönetmen olarak çalışmaktayım. Kurtlar Vadisi Pusu dizisinde Mete Aymar karakterini canlandırmaktayım.

Neden tiyatroyu seçip, tiyatrocu olmak istediniz?

Aslında tiyatroya başlamam tesadüfen oldu. Ortaokulda, oyunlarda görev verirdiler. Şehir Tiyatroları'nda seyrettiğim Fermanlı Deli Hazretleri adlı oyundan sonra, meslek olarak tiyatroya yöneldim.

Tiyatro topluma neler kazandırır?

TİYATRO HAYATIN AYNASIDIR... Şu kadarını söyleyeyim gerisini siz genişletin; 2. Dünya Savaşı'ndan sonra, savaştan yeni çıkmış bir ülke olmasına rağmen Almanya'nın ilk yaptırdığı bina Berlin Tiyatro Binası'dır.

Tiyatro Sanatçısı Tamer GÜLER

Tamer Güler kimdir?

Mimar Sinan Üniversitesi Devlet Konservatuvarı Tiyatro bölümü mezunuyum. Müjdat Gezen Sanat Merkezi'nde ve kurslarında Etkili Konuşma-Sahne Dersi Öğretim Görevlisi; Akkademi Tiyatro- tiyatro atölyelerinin İstanbul ve İzmir şubelerinde eğitmen olarak çalışmaktayım. Dizi oyunculuğu, seslendirme yönetmenliği ve sanatçılığı da yapıyorum.

Tiyatroyu meslek olarak seçmenizden etkili olan tiyatrocular oldu mu?

Ben tiyatroya, tesadüfi olarak başladım. Ancak eğitim almaya başladıkça, tiyatronun bana göre bir meslek olduğunu anladım. İstanbul Şehir Tiyatrosu'nda ustalarımın ve konservatuvar hocalarım Müşfik Kenter, Zeliha Berksoy ve Raik Alınca'ya örnek aldım.

Sanatta, tiyatrodaki usta-çırak, öğretmen-öğrenci ilişkisi önemli midir?

Sanat ve konumuz olan tiyatro, duyguları besler; yeni duyguların farkında olmaya yarar. İnsana, kendini fark etmede yardımcı olur. Ustası çırağına, bu farkındalığı dolaylı veya doğrudan yollarla öğretir.

Tiyatrodaki öğretmen çok öğrenen önemlidir ama iyi ustalar da şarttır. Öğrenmek yetenek ister ancak öğretene iyi değilse; usta çırağını de yanlıya sürükleyebilir.

Bazı çıraklar ise, usta ona öğretmeden öğrenmesini bilir.

**Tiyatro Sanatçısı
Miraç Eronat ERBİL
Kendinizi tanıtır**

mısınız?

Miraç Eronat Erbil.
Hacettepe Üniversitesi Devlet
Konservatuarı mezunuyum.
Devlet tiyatrosu sanatçısıyım.
Dizi oyunculuğu ve seslendirme sanatçılığı
yapıyorum.

Neden tiyatroyu seçtiniz?

Başka bir meslekle ilgilenmeyi hiç düşünmedim.
Kendimi bildim bileli, tiyatro oyuncusu olmak
istedim. İlkokula giderken bile tiyatro
sahnesindeydim. Ablam Zeynep Eronat'ın
oyunlarında oynardım. Sahne tozunu yuttuğum, o
günlerden beri tiyatrodayım.

**Sizce tiyatro nedir? Topluma kattıkları
nelerdir?**

Tiyatro, insanların ruhunu tamir eden;
yıkayan, yeniden yapılandıran, algısını ve bakış
açısını bir başka pencereden değerlendirmesini
sağlayan önemli bir sanattır. Sanatın her dalı da
böyledir. Yorulan ruhumuzun sesini dinlediğimiz de
"Bizden beklentisi nedir?" diye düşündüğümüzde,
o bize "Güzel şeyler görmek istiyorum." der. Ruh,
güzellikle beslenir. Tiyatro da, ruhu besleyen
malzemeyi veren sanattır. Tiyatrocu herkesin
bakmadığı bir başka pencereden bakandır, bir
olayı binlerce çeşit anlatandır. Seyirci oradan
kendine düşen payı çıkarandır.

**Türk toplumunun tiyatroya ilgisini nasıl
değerlendiriyorsunuz?**

Gençlik, yeni nesil bilinçli ve eğitilmiş.
Günümüz öğretmenleri takdire şayan. Doğru
ödevlendirmelerle, öğrenciyi tiyatroyla ve
sanatçıyla tanıştırmaya çalışıyorlar. Televizyona,
maddi imkânsızlıklara, yaşam koşullarının
ağırlığına rağmen Ankara'nın güçlü ve bambaşka
bir seyircisi var.

Yeni nesle tavsiyeleriniz nelerdir?

Tepkisiz ve bencil olmasınlar. Vicdansız ve
duygusuz kişilerden ve toplumlardan her türlü
kötülüğü bekleyebilirsiniz. Vicdanlar
kaybedilmemeli.

**Tiyatro Sanatçısı
Sinan PEKİNTON**

Sinan Pekinton kimdir?

Hacettepe Üniversitesi

Devlet Konservatuarı ve
Eskişehir Anadolu Üniversitesi
Devlet Konservatuarı'nda 15

yıldır öğretmenlik yapmaktayım. Devlet tiyatroları
sanatçısıyım.

Neden tiyatroyu seçtiniz?

Ben, lise yıllarında tiyatroyu hiç
düşünmedim. Tıp okumak istedim ama üniversite
sınavında, 3 puan eksikle tıp fakültesini
kazanamadım. Ailemdeki devlet tiyatroları
sanatçılarınca yönlendirmesiyle oyuncu oldum.
Bugün dönüp baktığımda "İyi ki oyuncu
olmuşum." diyorum. Rol de olsa her mesleği
yapıyorum, her duyguyu yaşıyorum, mesleğimi bu
yüzden de çok seviyorum. Bu sevginin sonucu
olarak, Ankara Devlet Tiyatrosu'nun sahnelediği
"Cadı Kazanı" adlı oyunla "2006-2007 sezonu En
İyi Erkek Oyuncu" ödülüne layık görüldüm.

Sizce tiyatro nedir?

Tiyatro, insanın zihnini düşüncesini geliştirir,
aydınlatır. Soru sormayı, araştırmayı, düşünmeyi
öğretir. İnsanı, yaşayan bir varlığa dönüştürür.
Tiyatro, insanın ruhunu beslemek için aradığı
şeydir. Ruhunu beslenen insan, olumlu düşünür ve
daha çok üretir. Biz oyuncular bu mesleği, alkışlar
için; ruhları beslediğimiz farkındalığıyla yaparız.
Oyunlarda yoruluruz, seyircinin alkışını duymak
tüm yorgunluğumuzu unutturur.

Gençlere tavsiyeleriniz nelerdir?

Sizlerin bir sanatla ilgilenmeniz, onu
içselleştirmenizle mümkündür. Bugün burada,
tiyatroyu konuşmak için buluştusak, ne mutlu
bize ne mutlu size.

Ankara Devlet Tiyatroları'nda
oynanan Hürrem Sultan adlı
oyunun iki başrol oyuncusuyla
sohbet ettik. Bizlere gösterdikleri
yakınlıktan dolayı çok teşekkür
ederiz.

Not: Küçük bir aksilik olmasaydı,
birlikte çektiğimiz
fotoğraflarımız da olacaktı.

Melisa PELİT Mimar Sinan Üniversitesi Devlet Konservatuvarı Sahne Sanatları Öğrencisi
2011 Mezunlarımızdan

Merhaba arkadaşlarım, kardeşlerim, Toki'deki en güzel günlerim. Yazıma önce "Neden tiyatro" kavramıyla başlamak istiyorum. Tiyatro bir nedendir. Yaşayabilme nedeninizdir.

Ben okuldan eve çoğu akşam ağlayarak geldim. Birçok kere tiyatroyu bıraktım. Fakat bu öyle bir tutku ki sizi ertesi sabah tekrar oyuncu uyanırsınız. Cahit Sitki TARANCI'nın da dediği gibi "Ey her sabah kahraman, her akşam mağlup çocuk." İşte anahtar cümle budur. Akşam evde ağlar, sabah sahnede olursunuz.

Tiyatro kendine dönme Müjdat Gezen'in de dediği gibi "Oynamıyormuş gibi oynamayı öğrenirsiniz." İlhamınız kendinizdir.

Tiyatronun haricinde bir B planın olsun derdi herkes bana. Benim B planımsa hep A planımı en iyi şekilde yapmak oldu. A'dan Z'ye bütün planlarım tiyatro üstüne kuruluydu. Bu işte ben çok yeniyim. Neleri başaracağımı bana da zaman gösterecek. Eğer tiyatroyu düşünüyorsanız çok sancılı bir evre sizi bekliyor. Sonra mı? Seyirciler ayağa kalkar ve sizi alkışlar. Tüm acılar silinir. Ve oyunculuk sahneden seyircileri seyretmektir...

Çehov Üçlemesi
Scapin'in Dolapları
Ernest Olmanın Önemi
Fareli Köyün Kavalcısı

Yolcular

Şair Evlenmesi 1

Şair Evlenmesi 2

Kuntay Cırdı – Başkent
Üni. Konservatuvarı
Caz Vokal Öğrencisi

Atacan Yıldız – Ankara
Üni. Devlet
Konservatuvarı
Kompozisyon Öğrencisi

Kardelen Yılmaz- Ankara Üni.
Hukuk Fakültesi Öğrencisi
Çağdaş Sanat Tiyatrosu Oyuncusu

Koray Pekdemir
Konservatuvara Hazırlanmakta.

Yeni Oyun " Adı Aşk"
Bekleyin, Geliyorlar!

Varlığın

Küçücük bir çocuğum aslında, anlamsız cümlelere anlam katma çabası olmayıp sadece mutluluğa kucak açan bir masumum belki de. Maça alınmamanın burukluğudur gün boyu üzüntüm, kırılmaz aslında kalbim, eve gidene kadardır her şey. Paylaşmadığım tek şey oyuncaklarımdır, ne derler diye düşünmeden burnumu silerim koluma ve yerlere damlata damlata yediğim domatesi temizlerim kazağımla. Tek derdim bakkaldan alamadığım dondurma olarak kalsaydı keşke...

Şimdilerde gülüşüm uzaklaştı benden, yerini yalan bir tebessüme bırakıp gitti. İçten gelen kahkahalarım nedenmiş meğer varlığın, gidişin-uzaklığınsa mağrur bir his adını koyamadığım. Sevgini derinlerden çıkarıyorum; özlem izliyor gözleriyle uzaktan... Ben yine ağlasam ama sana değil kaybettiğim misketlerime... Yine özleşem ama seni değil yazın çıkan karpuzu... Ve ben yine paylaşmasam ama seni değil senin dışındaki her şeyi... Ve ben yine gitsem ama senden değil kendimden...

Canan Nur AKMAZ
11-B

Gözyaşlarım

Neden garip bir his içimde
Yüreğime degen bir his
Hani ağlamak ister ya bir insan
Ağlayamaz da dolar yaş gözlerine
Taşmaz göz kapaklarından o yaş
Sadece kirpikler ıslanır
Halbuki yüz de ferahlamak ister,
telaşlanır
Göz yaşlarındaki tuzdur belki de
Kirpiklerde saklandığı için
Yakar gözü de gönlü de

Ak artık

Ak da rahatlasın bu beden
Ak da kurtulsun kendini tüketmekten
Terk et göz kapaklarımı
Yeterince uzattın sen
Bu uzamaması gereken vedayı

Bir Gazel Denemesi (Hece ölçüsü ile)

Gözden düştü o didar-ı pak gönle
Gönül uçtu bülbüle benzer halde

Bülbül ki uçar derun-ı semada
Kendinden daha ağır bir yük ile

Bir tüy kifayetinde bu ağır yük
Sevgiliye aşık bu deli gönle

Gözler buğulu bakar masivaya
Doldu taşı gönül kanlı yaş ile

Heyhat bir bülbül nedir ki sevgiliye
Bin bülbül versen de yetmez güle

Enis KUŞCU 11 -G

AYNADAKİ YABANCI

Sabah kalktı. Yüzünü yıkadı. Yine yalnız bir şekilde kahvaltısını yaptı. Üstünü giydi. Makyajını kusursuzca yaptı. Bunlar, her gün yaptığı rutin işlerdi. Kalkmak, kahvaltısını yapmak, giyinmek ve yüzüne aptalca bir gülümseme takınmak. Bunları yapmak zorundaydı çünkü o, önemli bir ihracat firmasının patroniçesiydi, iyi görünmeliydi. İnsanlar onu mutlu biri olarak tanımalıydı.

Son model arabasıyla yola koyuldu. Şirketin kapısından içeri girdi. Artık imrenilecek derecede mutlu, zengin ve güzel bir kadın olarak gözüküyordu. Gördüğü herkese 'Günaydın' dedi güleryüzlülükle. Ve gereksiz bir büyüklüğe sahip olan odasına girdi. Şimdi yapması gereken telefonları cevaplamak, toplantılara girmek ve birçok kağıda imza atmaktı. Sonunda bu iş günü bitti. Yine gördüğü herkese 'İyi akşamlar' dedi gülümseyerek. Arabasına bindi, büyük ve bomboş evine gitti. Evdeki tek ses, yürüdüğü zaman topuklu ayakkabısının çıkardığı takırtıydı. Bu ses onu daha da yalnız hissettirdi. Odasına gitti.

Makyaj masasının sandalyesine baktığında gördüğü başkasıydı. O ve güzel kimse bu kadının olduğuna O bunu hayatı hiç

karşısındaki oturdu. Aynaya kadın sanki bir kadar kusursuz gözüküyordu ki yalnız inanmazdı. istemiyordu. Bu istemiyordu.

Her gün iyi görünmeye çalışmak istemiyordu. İçindeki kadınla dışındaki kadının aynı olmasını istiyordu. Bu dayanılmaz hayatında, tek isteği buydu. Aynaya dikkatlice bir daha baktı. 'Ben kimim?' diye sordu kendine. Sesi titriyordu. Bu soruya verecek bir cevap bulamadı. Gözlerinden yaşlar süzüldü. Yatağına öylece gömüldü. Karanlık gecede yalnızlığına sarılarak sessizce ağladı. Sabaha kadar uyumadı.

Rimeli akmış, saçları dağılmış bir şekilde yataktan kalktı. Yüzünü yıkadı. Toparlandı. Üstünü giydi. Makyajını da bitirdikten sonra aynanın karşısında yine o kadın, önemli bir ihracat firmasının patroniçesi vardı.

Bugün günlerden “keyfim yok”. Sıkıntılıyım biraz. Yataktan çıkmak istemiyorum. Olur ya insana bazen, bir keyifsizlik çöker üzerine de hiçbir şey yapası gelmez, işte öyle. Doğrusunu söylemek gerekirse, akşamdan kalmayım biraz. Birkaç bardak gözyaşı devirince kalbim duman oluyor hemen. Ruhum hassas da biraz, çocukluğumdan bu yana ağladıktan sonra uyuyuveririm hemen. Gözyaşının uykusu da ağır olur hani. Yorganın altına saklanıp da ağlamak zor gelir çünkü insana. Tesellisiz, kimsesiz...

İnsan ağlarken başını koyacak bir omuz arar, tutunacak bir dal. Yoksa, yorganına sarılır, sesini bastırır, öylece hıçkırır durur. Gözyaşları ıslatırken yastığım, bir de çıkarıverir başını kovuğundan, bakar ki gün ışımış. Gözyaşlarıyla uyumuş da uyanmış bile. Gözyaşı uykusu kimi zaman rahatlatır, kimi zaman büsbütün yıkar. Daldığı uykusundan sıyrılınca insan, fark eder ki; her şey aynı. Ne yorganı korumuş onu, ne gözyaşları... Aynı tas aynı hamam. Acılar, sıkıntılar, kaçılan gerçekler; öylece bekliyor olurlar kapı eşiğinde. İçeri davet edilmedikleri halde, minik bir aralık gözleyen kalplerin utanmaz misafirleri gibi.

Böyleyim ben bugün. Açtım gözlerimi, bir baktım etrafıma; her şey aynı. Duvarlarımın rengi örneğin, hâlâ yeşil. İsmim de değişmemiş. Ben benim, bu da dün sarmıp ağladığım yorgan. Yatağımdan iki adım ötede de, gülümseyerek dönüşümü bekleyen biricik kederlerim. Şimdi ne yapmalıyım, nereye gitmeliyim? Yatağımdan çıkmalı, engebeli hayatıma doğru bir adım mı atmalıyım? Hiç gücüm yok ki bu adıma. Düşer vaziyette ilerlemek için ittirilmeyi mi beklemeliyim yine?

Aylardır geceleri yatağımda, gündüzleri bir uçurumun kenarında gözlerim kapalı bekliyorum. Kaç adım daha atarsam, hangi yöne gidersem düşeceğim; bilemiyorum. Korkuyorum. En ufak şey karşısında hıçkırıklara boğuluyorum ve düştüğüm yerden kalkmayı beceremiyorum. O ucunda beklediğim uçurumdan kaçmayı deniyorum; ama bir kazıkla olduğu yere bağlanmış bir at olan ben, ipimin uzunluğundan ötesine gidemiyorum. Bağlandığım kazığın çevresinde dönüp duruyorum. Ne uçurumdan düşüyorum, ne ipimi koparabiliyorum. Özgürlük ile ölüm arasında kalakaldım, sıkıştım. Boğulmak üzereyim, kıvraniyorum nefessizlikten ama ölmüyorum. Bu durum daha kötü. Korkuların arasına sıkışıp kalarak yaşamak çok daha kötü.

Umut da var, umutsuzluk da. Uzaklardan bir yerlerden bir ışık gösteriyor kendini. Hafifçe, yokla var arası. Yolun en gerisinde, en sonunda... Yürüyorum, düşerek, kalkarak. Biraz daha belirsin istiyorum ışık, biraz daha göreyim, yolum aydınlansın istiyorum ama ben ne kadar yürürsem yürüyeyim ışık hep aynı cılızlıkta görünüyor. Düşünmeden edemiyorum, adım attığımı zannederken yerimde mi sayıyorum? Hep aynı noktaya mı takılıp düşüyorum? Bilemiyorum... Kendime sorduğum sorular, cevapsız kalıyor hep.

Uykudan şiş gözlerim, kalbimdeki zehiri akıtıyor yine. Yastığım ıslanıyor, yanaklarım yanıyor. Bu yol nereye gidiyor, uçurum nerede bitiyor?

Gözlerim kapalı, göremiyorum...

Necla KIZIL 10-E

"Gözlerinde ki siyahlığa alıştı. Neredeyse bir yıldır ipe çektiği bu an için kalbi çok hızlı bir şekilde atıyordu. 'Az daha dayan, lütfen.' dedi kirli beyaz göğsüne bakarak. Susamıştı. Bu kötüye haberd.

Henüz yeni gelmişti oysa. Daha şimdi doğmamış mıydı küllerinden? Bir kedinin mum ışığıyla dansı gibiydi, o kedydi ve yana yana öğrenmişti ritmi. Mumunu birazdan bir kez daha görecekti. Yakıcılığını tüm varlığında hissetmeye başladı. Ağırlaşmıştı. Zaten iyice yorgun düşmüştü çocuklar yüzünden. İçinde ki kıpırdayışı düşünmeye başladı. Az kalmıştı ve o bir türlü gelmiyordu. Bir an irkildi.

'Bu karanlık! Bu karanlıkta neyin nesi?' diye bağırmaya başladı. Gözlerim nerede diye ağlamak istedi, 'Körler ağlayabilir miydi?'. Ama bu kör olmaktan bambaşka bir şeydi, gözlerini düşürmüştü ve bulamıyordu. Elini sağa sola götürdü. Kafasını yokladı, burnunun sertliğinde acıdı teni. Burnu sanki bu kötü bir şaka dercesine kömürdendi. 'Yaramaz Tanrı' diye güldü. 'Gözlerimi çalmış.' diye de

ekledi kahkahasına. Anlar anlamaz elini sokağın tabanına götürdü, şanslıydı, oradaydılar. Hemen yerleştirdi gözlerini eski yerlerine. Tereddüt etti, sonuna kadar açtı göz kapaklarını. Işığı ve masmavi denizi gördü yukarısında. O geliyordu, hemen önünde belirdi gölgesi. Gölge demesi minik bir tebessüm daha yarattı yüzünde.

Yanına doğru gelen tavşanları gördü. Sonra elini göğsüne soktu ve çıkardıktan sonra yüreğine baktı usulca. Havuçtandı.

Eski yerine yerleştirdi hemen, en azından birkaç dakika daha ihtiyacı vardı kendi yüreğinin varlığına. O yaklaşıyordu, hissediyordu; yok olmaya başlaması bunun göstergesiydi. Duvarın hemen yanından geçen rüzgârın hoşnutluğuna daldı. Kendini topladı.

Neredeyse bir yıldır beklediği sevgilisinin randevusuna geç kalmaktaydı. Süpürgesini bıraktı. Burnuna, gözlerine ve etrafında ki tavşanları çılgına çeviren yüreğine baktı.

'Sen' dedi. O, gelmişti. Kafasını kaldırdı bir kez sadece bir kez baktı. Gözleri yandı tüm varlığıyla beraber. Toprağa karışırken gökyüzünün hayalini kuruyordu. Sonra flu bir sevda hâliyle kavruldu. Kardan adam gökyüzünden düştükten sonra yine Güneş'e âşık olmuştu.

Yüreğinin kemirilişlerini duydu. Artık ona ihtiyacı yoktu zaten. Mutluydu."

GÖĞSÜMDEKİ AĞAÇ

Haktan KALIR

11-D

Belki sevmiyorsun beni zaten neden seveceksin ki?

Rengini kaybetmiş gözlerim, sarı montumun sıcak cebinden çıkaramadığım soğuk ve titrek ellerim, yediğim tırnaklarım var...

Seni gördüğümde, "Ben buradayım!" diye tepinen, onunla yaşayamadığım, onsuz da öleceğim; seni beklediğim saniyeleri tik tak sayan, kiracısı kaçmış, dağınık bir kalbim var.

Ve seni her gördüğümde kanatlarının dokunuşlarıyla içimi ürperten, gününün son salisesini bile yaşamış, artık ölüm sancısı çeken kelebeklerim...

Tamamıyla bana ait, bi' o kadar da yabancı biri var kafamın bi' köşesinde, sürekli savaştığım yenince üzüldüğüm, yenilince üzülüğüm...

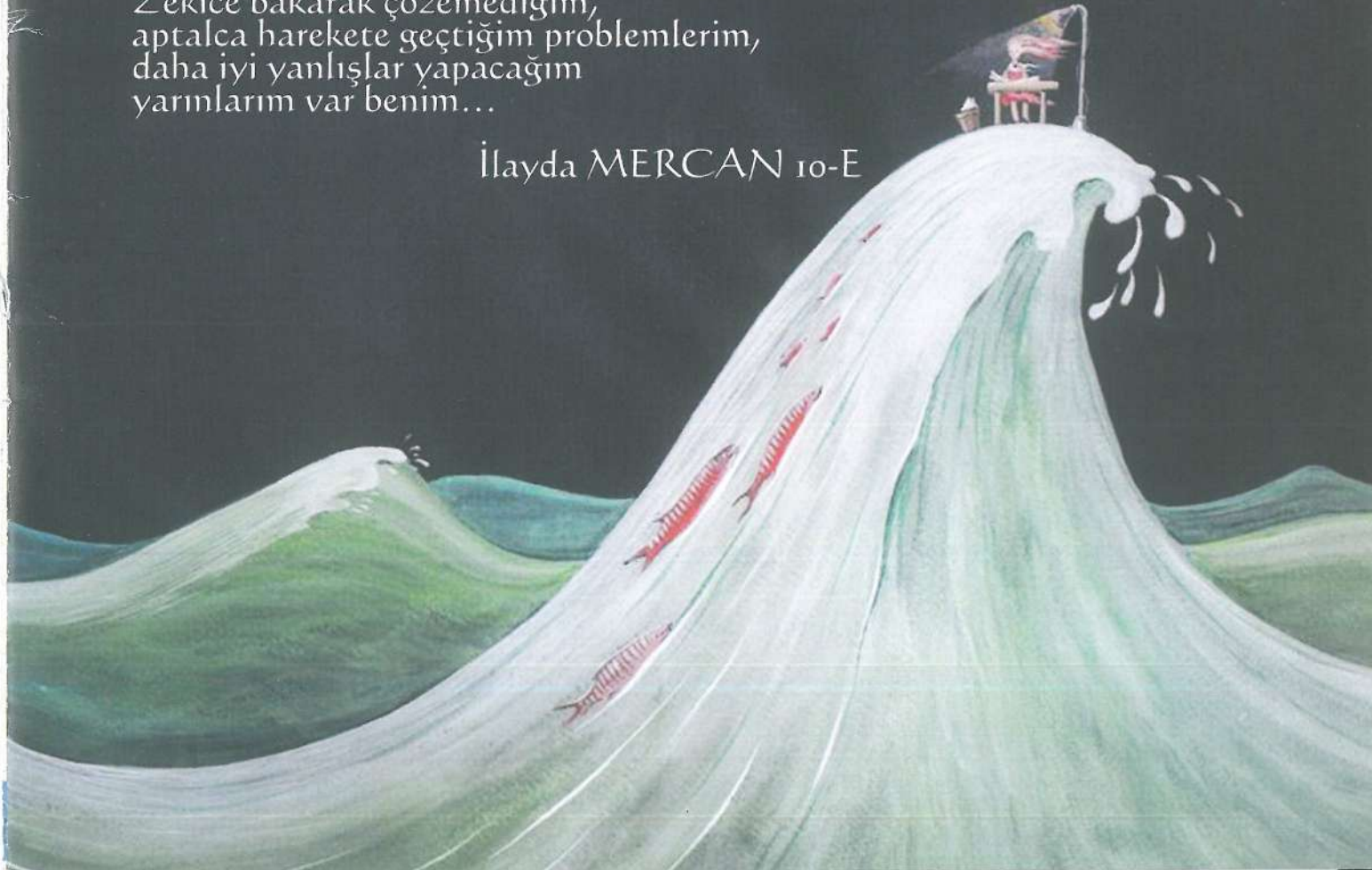
Yeryüzüne koşan yağmur damlalarının buğulanmış pencereye tek tek çarparak, cümbür cemaat oluşturduğu ezgilerle dinlenen, mürekkep değmiş kâğıt kokusuyla beslenen -sanırım- bir ruhum var benim.

Yastığa başımı koyar koymaz bana ninni söylediklerini sanan, aslında birbirlerine car car laf yetiştiren; sonsuza ulaşan harflerim, ne tersinin çıktığı ne de düzünün olduğu, benliğime itiraf edemediklerimi bana kabullendiren rüyalarım var.

Dün bugün olsa yeniden dediğim bugünlerim, pişmanlıklarım ve pişman olmalarına üzülüğüm keşkelerim var. 7 milyar insan içinde yalnız kaldığım anlarım var benim.

Zekice bakarak çözemediğim, aptalca harekete geçtiğim problemlerim, daha iyi yanlışlar yapacağım yarınlarım var benim...

İlayda MERCAN 10-E

HAYAT BİR OYUNDUR

Oynamadan kazanıp kazanamadığını bilemezsin, anlayamazsın.

Oyuna başlamak için güvenmelisin kendine..

Elini taşın altına koymaktan çekinmemelisin.

Yolda yürürken yağmaya başlayan yağmurdan kaçıp saklanmak yerine, yürümeye devam etmelisin. Yağmurun altında ıslanıp sonunda evine ulaşmanın verdiği mutluluğu tatmalısın.

Düşen birine elini uzatmaktan çekinmemelisin. Gördüğün güzel çiçeklere sadece bakmak ya da onları koparmak yerine sen de çiçekler dikmelisin.

Yolunu aydınlatıp önünü görmeni sağlayan ışığa arkayı dönüp gölge oluşturmaya neden olmamalısın.

Güneşin sıcaklığına aldanıp kışın üşüyeceğini unutmamalısın. Ucu açılmayan kurşun kalemin defterini yırtmasına izin vermemelisin.

Körelen bıçağın kesmeyeceğini unutmamalısın. Zamanında yenmeyen meyvenin çöpe atıldığını aklından çıkarmamalısın.

Ateşi küçük odunların kuvvetlendirdiğini bilmelisin.

Kapağı yırtılan, sayfaları dağılan kitabın rafın arkalarına konulduğunun farkında olmalısın.

Bebeklerin yürümeden önce emeklediklerini unutmamalısın.

Hırsızlık yapmayı göze alabiliyorsan kelepçelerden kaçmamalısın.

Yüksekten korktuğunu söyleyip uçurum kenarından aşağı bakmamalısın.

Sevdiğin şeyleri sevdiğini söylemekten çekinmemelisin.

Dondurmanın soğuk olduğunu söyleseler de yemelisin.

Dişlerini üşütse de alacağın tadı unutmamalısın.

Ateşin yakıcı olduğunu söyleseler de yakıcılığını sen tecrübe etmelisin.

Elindeki kâğıdı yırtarken çok, yakarken daha çok düşünmelisin. Geri dönüşü olmaz. Tekrar yerine gelmez.

Oynarken biriktirdiğin "keşke"leri bertaraf edip "iyi ki"leri öğrenmelisin.

Ve ne olursa olsun oynamalısın.

Hayata oyuncak olmak yerine hayatı kendine oyuncak yapmalısın...

Selvinur SARI

11-G

YOKSUN

Deniz ... Küçüklüğümde beri ne zaman sıkılsam buraya gelir, denizi seyrederim. Yine geldim , aynı taşın üstünde sakinleşmeye çalışıyorum. Neye sinirliyim ki ben, kime bu kızgınlık bilmiyorum? En sevdiğim kolyemi kırdım, durduk yere anneme bağırdım, üstüne bir de ayağım takıldı merdivenden düştüm.

Belki de saçlarıma kızgınım. En az benim kadar inatçılar bugün, ne kadar uğraşsam da toplayamadım. Babam ne kadar da severdi kısa saçı. Belime kadar inen saçlarımı, bir sözyle kestirmiştim. Babam da başımı avuçlarının arasına alıp: "Böyle daha güzel olmuş ." demiş, sakinleştirmişti beni. Üç yıldır, saçlarımı uzatmaya cesaret edemedim.

Ama bunların hiçbiri, okuldan kaçışımı açıklamıyor ki.

Rüzgar esmeye başladı. Saçlarım uçtu. Sinirlerim daha da gerildi. Neye kızdım ki ben? Neden boğazımdaki bu düğümler? İçimden gelen bir ses buna cevap vermeye çalışıyor, ama ne zaman sesini yükseltse...

Gerçeklerden mi kaçmaya çalışıyorum? Hayır! Sadece kötü bir gün o kadar. Kendimi buna ikna ettim. İki damla yaş yanaklarımdan süzüldü. Sonra kızdım kendime. Bir-iki aksilik oldu diye insan ağlar mı hiç? Yanaklarımı elimin tersiyle silip, kendi kendimi teselli etmeye çalışırken... Ellerimi yüzüme kapayarak dakikalarca ağladım. İçimde ne varsa göz yaşlarımla beraber akıp gidecekmiş gibi.

Şimdi de taşa kızıyorum. Babamla her kavgamızdan sonra yaptığım gibi, yine üzerinden denizi seyretmeme rağmen ... Neden geldik şimdi yine babama? Dönüp dolaşıp neden onu düşünüyorum ki bugün?

Geldiğimden beri ısrarla çalan telefonumu çıkardım. Arkadaşlarım arıyordu. Merak ediyorlar beni. Onlarla konuşacak durumda değilim.

Kulaklıklarımı taktım, kendimi dinlemem için radyoyu açtım. Çok tanıdık bir türkü... Bazı akşamlar babam da bağlama çalardı. Dizlerinin dibine oturup söylerdim türküyü.

Kulaklıkları çekip attım yere. Tekrar yaşlar süzölmeye başladı gözlerimden, dostumun soğuk yamaçlarına.

Artık susturamıyorum kendimi. Kaçamıyorum. Neden kaçıyorum zaten, neden kabul etmek istemiyorum ki?

Affet beni baba. Senden kaçtığım için. Kaçmak isterken, mezarına bile gelmediğim için. Huysuzluğumun nedeni de, doğum gününde benimle olmayışın.

Doğum günün kutlu olsun babacığım.

Feyza AĞZITEMİZ
10-A

BUGÜN

Bugün hava serin biraz. Toprak kurumuş, yapraklar sararmış, siyah bulutlar gökyüzünü perdelemiş. Kalbime bakıyorum; dışarı çıkarken giyecek mutluluğum yok. Takacak gülücüklerim, boyanacak yeni maskelerim yok.

Geçen baharların emaneti gökkuşağını, sarıyorum boynuma. Boğazıma düğümlenirse hüznün, içimi yakmadan geçmez biliyorum.

Adımlarımı dikkatli atıyorum. Yerler insan kalıntılarıyla dolu. Ege'nin karşısında bir yer buluyorum, kırık dökük yalnızlığımı. Sessiz bir selam veriyorum gözlerimle.

Sohbete dalmış, gün batımını kaçırmışız. Oysaki en çok bugün ihtiyacım vardı şimşeklerin ardından, denize yansıyan kızılığa. Bulutlara uzanıp yağmur damlalarından bir şemsiye örüyorum kalbime ki, gözyaşlarıyla ıslanmasın. Ağaçların son pembe çiçeklerini takıyorum ellerime, yazın sıcaklığını korusun diye. Ayın denizdeki yansımasını da saçlarıma ilştiriyorum.

Öyle umutsuz ki fikrim bugün, ancak gökten düşen üç elma kadar gerçekçiyim. Gözlerimi sımsıkı kapatıp uzaklaşıyorum. Zaman yenibaharları hazırlarken, kendimi dinlememek için radyoyu açıyorum.

Elif Cemre YİĞİT
10-A

BİLMEDİĞİMİZ

Bazen ne kadar mutsuz olursak olalım, etrafımızdakilere hiç belli etmeyiz. İçimizde kopan fırtınalar, bizi yaprak misali sürüklerken, yüzümüzde güller açar hiçbir şey yokmuşçasına...

Üzüntülerimizi saklamak için gülerken, mutluluk oyunu oynamaya başlarız ve herkesi buna inandırırız. Hatta öyle inanırlar ki, sizdeki yaşam sevincinin ölüyü dirilteceğini söylerler. Bilmezler yaşayan bir ölü olduğunuzu. Fark edemezler, yüzünüzdeki maskeleri!

Etrafınızdaki geçici kalabalıkları gerçek dostlarınız zannederler. Hâlbuki onlar, yalnızlığınızla aranıza ördüğünüz duvarlardır. Çünkü hiçbiri gerçekten anlamaz sizi. Anlasa aldanmaz zaten, sahte kahkahalarınıza.

Çok konuşmanızı, içinize sığmayan mutluluklarınızın sınırlar. Hani çok fazla dostunuz var, hani çok mutlusunuz, ölüyü diriltirsiniz ya... Bilmezler, bitmez konuşmalarınızın nedeninin içinizin susuşlar olduğunu. Nereye çıkacağını bilmediğiniz bir yolda yürüdüğünüzü... Anlamazlar içinizdeki yolculuğu... Öyle anlar gelir ki, yolun uzunluğundan yorulup; siz bile inanırsınız söylenenlere.

İçinizde hep bir belki vardır. Bu belki de, umuttur. Belli mi olur. Belki de bir gün gerçekten, siz gibi olacaksınız. İnanırsınız "Hayat sürprizlerle doludur." sözüne. Ha geldi ha gelecek diye beklersiniz hayatın size sunacağı sürprizi.

Ashında, beklediğimiz sürpriz yanı başımızdadır...

Dilara KOLİKOĞLU
11-B

Kara bulutlar korkutuyor beni. Hasret kaldığım ebemkuşağını göremiyorum hiç kimsenin omuz başlarında. Bir daha göreceğim mi gülen yüzleri ya da görmeyi hak ediyormuyum bilmiyorum. Sadece uçurumdaki hissizliği duyuyorum.

Uzaklara saklanmış güneş. Ağır ağır çıktıkça merdivenlerden artıyor yüküm. Sararmış yapraklarım yok, kızıl havalar yok! Zaman bana hep akşam. Yorgun, hissiz akşam...

İnsanlarda bir yabancılık, sahte güneşlere kanma. Ben hep tek dallı ağaç... Yapraklarını dökmüş, gelmeyecek ilkbaharı, kuşları bekleyen.

Bırakamıyorum buraları. Boşlukta boğulma uğruna kopamıyorum, bırakamıyorum kuşları beklemeyi. Tekbaşınayım burada. Sadece sesim sesime arkadaş, hatalarım bana sırdaş.

Uyuyamıyorum. Gözyaşlarım yakıyor gözlerimi. Hayallerimin kayboluşunu izliyorum ben de. Kaçıyorlar köşe bucak.

Küçük bir kız uğruyor bu aralar. Çekiniyor, git diyemiyorum. Buğday sarısı saçlarının rüzgârla dansını izliyorum.

Beynimden atamadıklarım üzüyor beni. Sesim, ellerim titriyor, gözyaşlarım durmak bilmiyor. Tüm vücudum isyan ederken bana; o, küçücük elleriyle yanaklarımı okşuyor. Tüm gücüyle, nefesini üflüyor yaralarım. Yapma alıştım ben acılarına diyorum ancak dinletemiyorum kendimi.

"Alışmamalıyım sana. Sığdırmaya çalışma beni o minicik yüreğine. Bana karşı bu kadar iyi olma. İyi değilim çünkü. Hatalarım, kırdıklarım, ihanetlerim var." diyemiyorum.

"Ne yaptırıysam kendime yaptım." demekten korkuyorum. Sonuçlara, olacıklara hazır değilim çünkü. Tek savunmam, sadece olağanı yapmış olmam. "Herkesin yaptığını yaptım." diyorum.

Esra POLAT
11-G

İnsanın hayatında üç çeşit insan vardır: çok yakınlarımız, uzaklaştıklarımız, uzaklaşmak isteyip bırakamadıklarımız. Yakınızdaki insan hep yanınızdadır zaten. Yakın hissettiğiniz insan. Onunla rahatça konuşabilir, dertleşebilir, sevinçlerinizi anlatırsınız. Uzaktaki insanla, zaten aranızda bağ yoktur. Tanımadan geldiğiniz insanlardır onlar. Çünkü, önceden onların sizi kırmaması kolay olmuştur ve "Bu kolaylığı onlara neden sağladım?" diye düşünür durursunuz.

Bırakamadığınız insanlarsa, onlar kalplerini sizden saklarlar. Nerede olduğunu bulursanız, kazanırsınız. Alacağınızdan korktuklarından çok iyi saklamışlardır. Bu insanlarla ilişkileriniz iyidir ama aslında sadece size göre böyledir. Onlar da sizleri severler ama kalpleri gizlidir işte. Açmaya, sakladıkları yerden çıkarmaya korkarlar. Onları anlamaya çalışırsınız hep ama en sonunda yorulursunuz. Ve artık bırakmak istersiniz. Ama bırakamazsınız. Çünkü aslında zaten kalplerini vermişlerdir size. Siz bunu önceleri anlamazsınız. Çünkü onlar gariptir. Siz tüm kalbinizi verirsiniz. Onlar ise vermezler. Belki de bir süre sonra vereceklerdir, belki de çoktan vermişlerdir. Dedim ya, gariplerdir. İşte bu insanları zor bırakırsınız...

Bengü YİĞİT
11-G

CAN KIRIKLARI

Umut kırıntılarıyla başlar her şey.

Büyütürsün kendi içinde. O kırıntıların kocaman gölgeleri olur. O gölgeler yanıltır seni. O kırıntılarla kocaman hayaller kurarsın. Arkadaşlarının etkisi büyüktür. En imkânsız kişiler bile mümkün olur laflarda. Kendi hayallerine sen de inanırsın zamanla. Hayalleri gerçek sayarsın belki. Camdan kalbini hiç düşünmeden emanet edersin bir başkasına. Belki kırar, üzer seni hiç düşünmeden.

Bundan sonra yapılacak tek şey vardır: Kabullenmek olanı da, olmayacak olanı da. Nedense hiç aklına gelmez olmayacağı. Hep olacaktır senin gözünde, kabullenmezsin işte...

Hiçbir şey söylenmemiştir henüz. Bakışlarla yetinirsin. Anlamlar çıkarırsın. Tek kalemde tersini yazarsın. Yok, yok hayır öyle aslında. Bir anlamı var o bakışların. Nedense kabullenemezsin işte. Beklersin beklersin ama "o zaman" gelmez işte. Üzülürsün, kırılırsın. Aslında seni mutlu eden de üzen de hayallerindir. Kızarsın kendine.

Tesadüfen duyduğun bir çift laf yıkar tüm hayallerini. İçindeki her şeyi bitirirsin. "Bitirdim." Camdan kalbin yıkılmış, paramparça olmuştur. Can kırıkların üzerinde yürürsün, cam kırıklarından keskin.

Hissetmezsin hiçbir şey. Ne acı, ne üzüntü, ne de mutluluk... Hiçbirinin anlamı yoktur. Susarsın. Herkes düşüncelere daldığını sanır. Aslında hiçbir şey de düşünemezsin. Hissizleşirsin. Bir başkası gelir ve "Ya yanlış anladıysan." der. Yine sorularla dolarsın. Cevabını bilmediğin sorular.

Neye inanacağını bilemezsin. Ortada hiçbir şey yoktur güvenebileceğin, inanabileceğin. Boş kalır ellerin. Eskiden hayallerle doldurduğun ellerin boştur. Bir boşlukta bulursun kendini.

Çölde bir gemi gibiyim.

Rotasını kaybetmiş. Çaresiz...

Aslınur ALA

11-C

BANA ÇOK BENZİYOR

Hayatın her alanda bunaltıcı ve zorlayıcı olduğu bu günlerde, insanlar da hayatın temposuna ayak uydurabilmek için; kendilerinden ödün vermek zorundalar. İşte bu noktada kendilerinden verdikleri en büyük ve en önemli ödün; kendilerini dinlemek ve kendilerinin "Aslında kim oldukları"na cevap vermektir.

İşten eve, evden alışverişe, alışverişten çocuklara derken insan, artık bir yerden sonra doğası gereği; bütün bu yükleri taşıyamaz, birtakım yüklerini atmaya çalışır. Kendi benliğini yok sayıp, sadece monoton işlerini düşünür; kendine zaman ayırmaz, zamanı olsa dahi kendini unuttur ve bunun sonucunu hem fiziksel hem ruhsal öder.

Hayatın aslında ne olduğunu unutup, yapılması ve görülmesi gereken onca güzelliği kaçırmak, yüzlerde kırışıklıklar, manevi yaşantılarda kapanmayacak yaralar, unutulmayacak hatalar.. Ömürlerin sonuna kadar devam eden mutsuzluk ve huzursuzluk.

Bir gün gelip de "Artık kendine bak ve her şeyi boşver!" dediklerindeyse, iş işten geçmiş olur. Aynaya bakıp acı gerçekle karşılaştıklarında sorarlar: "Bu gördüğüm ben miyim?"

Oysaki kendilerine ayıracakları birazcık zaman, verecekleri küçücük bir ara, onları rahatlatmaya, daha mutlu ve sağlıklı düşünen bireyler olmalarına yetecekti. Bunları hayatlar mahvolduktan sonra değil önce fark edebilmek önemli.

Yaşadığımızı ve insan olduğumuzu çok geç olmadan anlayalım.
"Aynada gördüğümüz yüz, biz olalım."

Hiram YAKUT
10-B

DÜNYADA TÜRKLER

- *Gagavuzlar *Salarlar *Afşarlar *Ahıska Türkleri *Aymaklar *Azeriler *Balkarlar
- *Başkurtlar *Batı Trakya Türkleri
- *Bulgaristan'daki Türkler *Hamseler *Kaçarlar
- *Irak Türkmenleri *Kafkasya Türkleri
- *Kafkasya Türkmenleri
- *Stavropol Türkmenleri
- *Karadağ Türkleri *Karaylar *Karakalpaklar
- *Karaçaylar *Kaşkaylar *Kayılar *Kazaklar
- *Kırgızlar *Kırımçaklar *Kırım Tatarları
- *Kızılbaşlar *Kosova Türkleri *Kumuklar
- *Makedonya Türkleri *Nogaylar ya da Nogay-Tatarları *Salarlar *Romanya Türkleri
- *Sibirya Türkleri *Altaylar ya da Dağ-Oyratları
- *Hakaslar *Dolganlar - Taymir yarımadasında yaşayan bir halk *Yakutlar ya da Saha *Şorlar
- *Teleütler *Tuvalar *Tofalar ya da Karagasla
- *Çulimler ya da Çülümler *Barabalar
- *Şahsevenler *Suriye Türkleri *Tatarlar
- *Terekemeler *Çuvaşlar *Türkiye Türkleri
- *Türkmenler (Doğu-Oğuzları'da denir)
- *Uygurlar *Yugurlar *Öngütler - Gobi Çölü çevresinde yaşayan bir halk. *Özbekler
- *Halaçlar ya da Kalajlar, Kalaçlar *Kıbrıs Türkleri

TÜRK LEHÇE VE ŞİVELERİ

ÖRNEK CÜMLELER

Türkçe - Çocuklar okulda dilimizi Latin alfabesi ile yazar.

Gagavuzca- Uşaklar şkolada dilimizi latin alfavitindä yazêr.

Azerice - Uşaqlar məktəbdə dilimizi latin əlifbası ilə yazır.

Türkmençe - Çagalar mekdepde dilimizi latyn elipbiyi bile(n) ýazýar.

Özbekçe - Bolalar maktabda tilimizni latin alifbosi bilan / ila yozadi.

Uygurca - Balilar mektepte tilimizni latin elipbesi bilen yazidu.

Kazakça - Balalar mektepte tilimizdi latin alfavitimen jazadı.

Kırgızca - Baldar mektepte tilimizdi latin alfaviti menen jazat.

Tatarca - Balalar məktəpdə telebezne latin əlifbası bilən / ilə yaza.

SANAT SOKAĞI

Bu yıl dergimizin konusu sanat.

Geziler,röportajlar; hep sanata dair. Biz de bu yılki dergimize ilk adımımızı attık. "Sanat Sokağı "na gidiyoruz. Bir öğle arası, sırtımda çantam; bindim okul servisine. Servis şoförü kontağı çevirirken aklımda şu cümle vardı: "Sanat insanı bıktırmayan şeydir."

Karakteristik Türk evleri karşıladı bizi. Hani şu Beypazarı,Safranbolu ve daha Türkiye'nin bir çok yerinde karşımıza çıkan hayranlıkla

baktığımız evler. Penceresinden saksı, saksısından sardunya eksik olmayan evler, bu evlerin etrafında küçük işletmeler. Ankara'nın diplomatik havasından uzak hissettim

kendimi birden. Beni korna sesleri değil, insanların tebessümleri karşılamıştı.

Küçük bir çini atölyesindeyiz .Etrafımızda öylesine nadide parçalar vardı ki, tarifleri imkansız. Bir de, bu eşsiz eserlerin üstadlarıyla tanışınca...

Ardından bir deri atölyesine. Deri yüzeyine işlenmiş Nasrettin Hoca ve Don Kişot bizleri güldürürken, bu insanların gerçekten alınlarının teriyle para kazandıklarını düşündüm. Bir resim atölyesindeyiz.

Resimlerin fotoğraf olmadığına zor inandım.

Bizlerin, sanat deyince aklımıza gelen beklentiler çok düşük. Dinlediğimiz hangi popüler şarkı iki-üç ay sonra unutulmuyor ki ? Bize sanat olarak öğretilenlerin kalitesizliğini, gerçek sanat eserlerini gördüğümüzde anladık. Bir buçuk saate sığdırdığımız, unutulmaz gezimizde ; beni en çok etkileyen Mehmet Akif Ersoy'un eviydi. O yüce ruhlu insanın, maddiyata biçtiği değer öyle net görünüyordu ki... Kaleminden, milli marşımız gibi yüce bir şiir çıkmış; vatanperver şairin evini görürseniz onu daha iyi anlayacağınızı düşünüyorum.

Bizler gezdik,gördük hayran kaldık,hepinize gitmenizi tavsiye ederim...

SİYAH

Umutsuzluğun içindeki kendini hazırlama sürecidir siyah!
Üzölmeye alışmaktır.
Gerçeği belki biraz karamsarlıkla da kabullenmek,
Yeni defterimin bembeyaz sayfalarında,
Elimin tek hareketiyle istemsiz oluşun iz, siyahtır.
Üstü örtölmüşler,
Acılar ve derindekiler siyah.
Beklemek ve bekletilmek,
Yağmur ve kar siyahtır.
Öfkemi yansıtmamak adına,
Başına oturduğum,
Düşünmeden yazdığım,
Yazdıkça sakinleştiğim sayfalar siyah.
Dinliyormuş gibi gözüktüğüm,
Bir kelime bile duymadan,
Hayal dünyama esir düştüğüm o yer, Siyahtır.
Bütün renkler ölecek olsa,
Kalacak olan yine siyahtır.
Hatalarımı fark edip iki saniyelik toplama sürem de siyahtır.
Ve siyah sensin,
Siyah benim..

Gözdenur ÜÇLER
10-E

SAHNEDE

Sahne değil
Hayat yorucu
Yoran yaşadıkların
Yaptıkların
Kime ne? dersin
Devam edersin yaşarsın
Bazen
Halin yoktur
Son perde sanırsın
Kırmızı değil
Küflenmiş tir
Hep düşündüğün o hayalindeki yeşil
Yırtık

Hayat bu muydu dersin
Bu dur der birileri
Susarsın
Yürürsün, koşarsın, durursun
Fark etmez
Sonun belli
Durdun
Baktın
Sordun
Bekledin
İnandın
Döndün
Ve yeni oyun..

Ayça KAÇMAZ
11-G

"Zorlama, asla senin olmayacak!" dedi içimden bir ses. Hüzünlü ve buruktu. "Hayır, yanılıyorsun." diyemedim. "Elbette gelecek biliyorum." diyemedim. "Her gün gördüğüm halde ezberleyemediğim, görmek için can attığım o yüz bana dönecek; atışlarını duyduğum o kalp benim için atacak." diyemedim. Dilim dolandı, aklım karıştı; hiçbir şey söyleyemedim. Can çekişti sözler beynimde, yüreğimde. Ona hissettiklerim boğazıma dolandı, düğüm düğüm oldu, açamadım. Unutayım dedim sonra, ama olmuyor. Ben de bekledim.

"O"nsuz her şey eksik, her şey yarım. Belki soracaksın bana "Nasıl bağlandın bu kadar?" diye. Gözlerine baktığımda hissettiğim hissizlik, yanına yaklaştığımda ciğerlerimi parçalayıp çıkmak isteyen kalbim başka neyin göstergesi olabilirdi ki?

Aşıksanız bilirsiniz; aşkın tarifi yoktur. Hissettikçe eritir kalbi. Aklınız çalışmaz, eliniz tutmaz; gözlerinde bulursunuz her anlamı.

Aradaki onca engelle takılmadı gönlüm, gitti konuverdi "O"nun yüreğine. "Gönlünün takılmadığı engeller ayağına takılır, tepe taklak olursun." dedi içimdeki ses." Çoğu kez vazgeçtim ama olmuyor." diyemedim. Bekledim, dostça selamında bir iz, bakışlarında bir fark etmişlik, sözlerinde küçücük bir ima... Bekledim... Bulamadım... Ulaşamadım...

Hiç ayrılmayacak
yüreğim yüreğinden.
Rengarenk gözlerinin
derininde,
yüzünün ince detaylarında
saklı bir hayat
umduğumu, beklediğimi, bulamadığımı
unutmayacağım.

İçimdeki ses :
"Ulaşamayacaksın demiştim." dedi;
"Ulaşamadım." diyemedim.

Ece YALÇIN
11-C

ÇÖZÜLEMİYEN SORULAR

İkiz Asallar

İkiz asallar yani aralarındaki fark 2 olan asallar sonsuz tane midir? (3, 5), (5, 7), (11, 13), (17, 19), (29, 31), (41, 43)... ?

Bugün hala sonsuz tane elemanı olduğu kesin olarak ispatlanmayan (ama öyle olduğu tahmin edilen) bir diğer küme de farkı 2n olan asal çiftlerinin oluşturduğu kümelerin hepsinin sonsuz tane eleman içerdiği sanısı. Bu kestirimi ortaya atarak, problemi genel bir boyuta taşıyansa da Alphonse de Polignac. Örneğin; Kuzen asallar olarak bilinen aralarındaki fark 4 olan asal sayıların oluşturduğu küme sonsuz eleman içerir mi?

Mükemmel Sayı Sorusu

Mükemmel sayı, kendisi haricindeki tüm çarpanlarının toplamı kendisini veren sayıdır. Örneğin, 6 bir mükemmel sayıdır çünkü kendisi haricindeki çarpanları yani 1, 2 ve 3 toplanınca kendisini verir: $1 + 2 + 3 = 6$. Diğer örneklerse 28, 496, 8128 şeklinde gidiyor. Şimdiye kadar hiç tek mükemmel bir sayıya rastlanmamış. Merak edilen böyle bir sayının var olup olmadığı. Eğer vardır diyorsanız bu sayıyı, saklandığı yerden bulup çıkarmalı, ya da olmadığını iddia ediyorsanız bunu ispatlamalısınız.

Collatz Problemi

Önce bir pozitif tamsayı seçin. Bu sayıya yapılacak işlem şu: Sayı tekse 3 katını alıp 1 ekleyin. Sayı çiftse 2'ye bölün. Aynı işleme çıkan sayıya uygulayın. En sonunda elde edeceğiniz sayı 1'dir. Örneğin 8 sayısını ele alalım:
 $8 - (2'ye\ böl) - 4 - (2'ye\ böl) - 2 - (2'ye\ böl) - 1$
 $5 - (3\ katını\ al\ 1\ ekle) - 16 - 8 - 4 - 2 - 1$
 Seçtiğiniz sayıya dikkat edin. Örnek olarak 27 sayısını seçtiyseniz 1 sayısını bulmanız için 112 basamak ilerlemeniz gerektiriyor. Tabi kaç basamak alacağı sayının büyük veya küçük olmasıyla ilgili değil. Sadece bu algoritmanın her zaman 1 cevabını verdiğini ispatlamanın peşinde koşmayın. Unutmayın ki sonunda 1 vermeyen bir sayı da var olabilir ve bu da sorunun cevaplandığı anlamına gelir.

DERSİMİZ MATEMATİK

1-Bir satranç tahtasında kaç tane 'kare' vardır?(64 değil!)

2-Ali ile Veli 100 metre yarış yapıyorlar. Ali, Veli'yi 5 metre farkla geçiyor. Yani Ali yarışı bitirdiğinde Veli 95. metrededir. Tekrar yarışmaya karar veriyorlar. Fakat bu sefer Ali, başlangıç çizgisinden 5 metre geriden başlıyor. Aynı hızla koştuklarını kabul edersek bu yarış kim kazanır?

3-Dünyanın çevresini, ekvatorun geçecek şekilde bir ip ile bağladığımızı kabul edelim .(yaklaşık 40 bin km)Bu ipi her noktadan 1 m havada tutabilmek için, ne kadar daha ip ilave etmeliyiz?

4-İki kişi yolda karşılaşıyorlar. Küçük olan, büyüğün öz oğludur. Ancak büyük olan küçüğün babası değildir. Bu nasıl olur?

Bu matematik çok yüzsüz ya.. X'i bulabilmek için..

Y'ye değer verip duygularıyla oynuyo

Matematikten nefret ediyorummm..

B' bir gün düştü... ve eslında ne kadar büyük bir şahsiyet olduğu da ortaya çıktı..!

A = 1	Z = 29
B = 2	E = 6
C = 3	K = 14
Ç = 4	A = 1
D = 5	% 50 BAŞARI
E = 6	Ç = 4
F = 7	A = 1
G = 8	L = 15
Ğ = 9	I = 11
H = 10	Ş = 23
I = 11	M = 16
İ = 12	A = 1
J = 13	K = 14
K = 14	% 85 BAŞARI
L = 15	D = 5
M = 16	E = 6
N = 17	N = 17
O = 18	E = 6
Ö = 19	Y = 28
P = 20	İ = 12
R = 21	M = 16
S = 22	% 90 BAŞARI
Ş = 23	YALAKALIK = ? :)
T = 24	
U = 25	
Ü = 26	
V = 27	
Y = 28	
Z = 29	

Soru 2 : X'i bulunuz.

$\frac{1}{n} \sin x = ?$

$\frac{1}{n} \sin x =$

$\sin x = 6$

HAYATIMIZDAKİ MATEMATİK

Hayatımızın çoğu yerini kaplayan uçsuz bucaksız kapılar açabilen bir dünya matematik. Yaşam kalitesinin artırılmasını sağlayan teknoloji matematiğin ta kendisidir. Uzay bilimi, iletişim teknolojileri, mühendislik alanları somut matematiğe örnek verilebilir. Konuştuğumuz dilin kelimelerinin telaffuzunda, dilbilgisi kurallarının oluşumunda matematiksel bir oran vardır. Üstün nitelikli şiirlerde ve klasik müzik eserlerinde, kesinlikle matematiksel ilişkiler saptanmıştır. Çevremizde bulunan varlıklara baktığımızda altın oranı görmemek mümkün müdür? Bazı eserlerin incelenmesinde matematiksel harikalar keşfedilmiştir. Fonksiyon, trigonometri, integral, türev değildir matematik; ev, araba, bina, telefon, uzay, bilgisayardır.

Matematik salt bir ders değil yaşam biçimi, evrenimizi en mükemmel algılama çalışmasıdır.

1089 SAYISININ GİZEMİ

Rakamları farklı üç basamaklı bir sayı seçin. Örneğin:

825

Şimdi bu sayının tersini alalım ve büyük olandan küçük olanı çıkaralım.

$$825 - 528 = 297$$

Şimdi çıkan sonucun tersiyle kendisini toplayalım.

$$297 + 792 = 1089$$

Sizde farklı sayılarla aynı işlemleri yaparak ± 1089 sayısını elde edebilirsiniz.

RAMANUJAN SAYISI

Matematikle ilgilenen hemen herkesin duyduğu bir hikaye vardır. Hintli matematik dehası Ramanujan hastanede yatarken, ünlü İngiliz matematikçi Hardy onu ziyarete gelir. Hardy 1729 numaralı taksiyle geldiğini ve bu numaranın kendisine önemsiz gözüktüğünü ve uğursuz bir şey olmasından korktuğunu söyleyince Ramanujan hemen cevap verir. Hayır, bu çok ilginç bir sayıdır; bu iki küp toplamı olarak iki farklı şekilde yazılabilen sayıların en küçüğüdür. Gerçekten de $1729 = 12^3 + 1^3 = 10^3 + 9^3$ dir.

Bunu ilk fark eden Hintli matematikçi Ramanujan'dır. İlginç olan bu işlemi daha sayıyı duyar duymaz zihninden yapmış olmasıdır. Bu sayıya Ramanujan sayısı denir.

SAYILARIN GİZEMİ

$$0 \times 9 + 8 = 8$$

$$9 \times 9 + 7 = 88$$

$$98 \times 9 + 6 = 888$$

$$987 \times 9 + 5 = 8888$$

$$9876 \times 9 + 4 = 88888$$

$$98765 \times 9 + 3 = 888888$$

$$987654 \times 9 + 2 = 8888888$$

$$9876543 \times 9 + 1 = 88888888$$

$$98765432 \times 9 + 0 = 888888888$$

$$1 \times 1 = 1$$

$$11 \times 11 = 121$$

$$111 \times 111 = 12321$$

$$1111 \times 1111 = 1234321$$

$$11111 \times 11111 = 123454321$$

$$111111 \times 111111 = 12345654321$$

$$1111111 \times 1111111 = 1234567654321$$

$$11111111 \times 11111111 = 123456787654321$$

$$111111111 \times 111111111 = 12345678987654321$$

$$3 \times 37 = 111$$

$$6 \times 37 = 222$$

$$9 \times 37 = 333$$

$$12 \times 37 = 444$$

$$15 \times 37 = 555$$

$$18 \times 37 = 666$$

$$21 \times 37 = 777$$

$$24 \times 37 = 888$$

$$27 \times 37 = 999$$

Kündekari

Minyatür

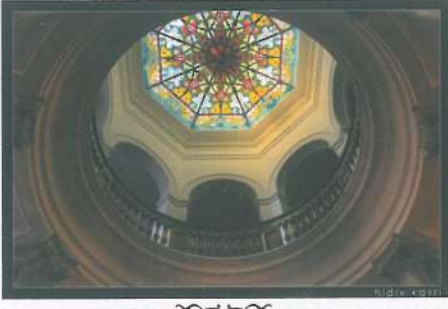
Bakır İşlemeciliği

Ahşap Oymacılığı

Cam Sanatı

Çinicilik

Türk Sanatları

Gümüççülük

Halk Oyunu

Kati

Keçe

Kıyafet

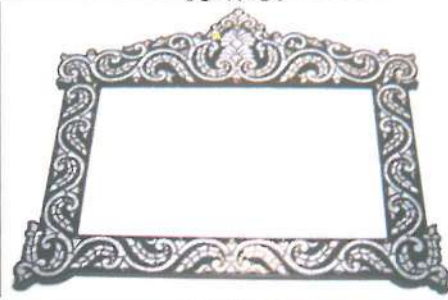
Mücevher

Halicilik

Sedef Kakma

Telkari

Seramik

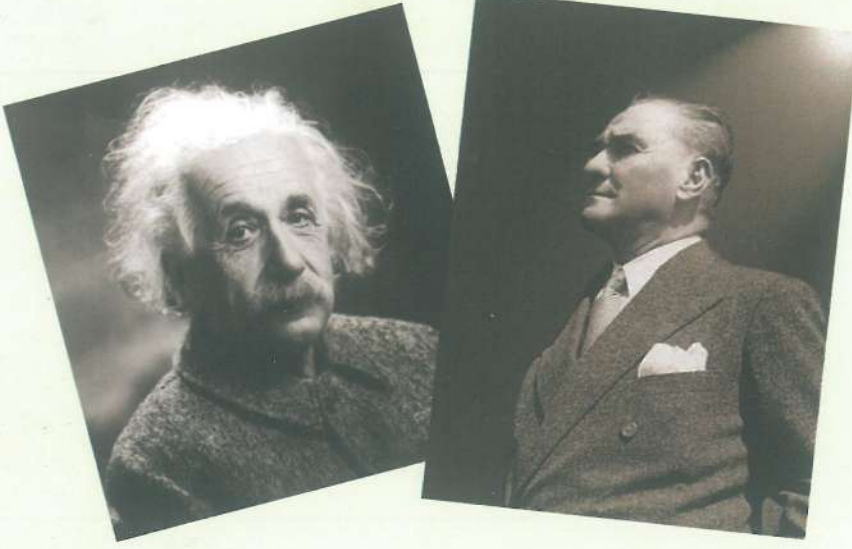

Gravür

Ebru

ATATÜRK ve EINSTEIN

20. yüzyıl fiziğinin en önemli ismi Albert Einstein'ın, Adolf Hitler'den kaçmak için; 1933'de, Atatürk'e mektupla başvurması ve kırk Alman bilim adamına üniversitelerimizde iş verilmesini istemesi az bilinen bir gerçektir. İşte Atatürk'ün yeni cumhuriyetine sığınma isteğinde bulunulan o mektup;

Ekselansları,

OSE Dünya Birliği'nin şeref başkanı olarak, Almanya'dan 40 profesör ve doktorun bilimsel ve tıbbi çalışmalarına Türkiye'de devam etmelerine müsaade vermeniz için, başvuruda bulunmayı ekselanslarınızdan rica ediyorum.

Sözü edilen kişiler, Almanya'da halen yürürlükte olan yasalar nedeni ile mesleklerini icra edememektedirler. Çoğu geniş tecrübe, bilgi ve ilmi liyakat sahibi bulunan bu kişiler, yeni bir ülkede yaşadıkları takdirde son derece faydalı olacaklarını ispat edebilirler.

Tecrübe sahibi, uzman ve seçkin akademisyen olan bu 40 kişi; birliğimize yapılan çok sayıda müracaat arasından seçilmişlerdir. Ekselanslarınızdan bu kişilerin ülkenizde yerleşmeleri ve çalışmalarına devam etmeleri için izin vermeniz konusunda başvurumuzun kabulünü rica etmekteyiz. Bu ilim adamları, hükümetinizin talimatları doğrultusunda kurumlarınızın herhangi birinde; bir yıl boyunca hiçbir karşılık beklemeden çalışmayı arzu etmektedirler.

Bu başvuruya destek vermek maksadıyla, hükümetinizin talebi kabul etmesi halinde; sadece yüksek seviyede bir insani faaliyette bulunmuş olmakla kalmayacağınız, bunun ülkenize de ayrıca kazanç getireceği ümidimi ifade etmek cüretinde buluyorum.

Ekselanslarının sadık hizmetkârı olmaktan şeref duyan

Prof. Dr. Albert Einstein

A. Einstein

Dönemin Başbakanı İsmet İnönü'nün Einstein'ın talebine cevap mektubu ;

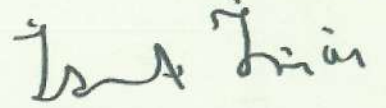
Saygıdeğer Profesör,

İktidardaki hükümetin politikası gereği Almanya'da bilimsel ve tıbbi çalışmalarını yerine getiremeyen 40 profesör ve doktorun Türkiye'ye kabulünü dileyen mektubunuzu aldım. Bu beylerin hükümetimiz kuruluşlarında bir yıl ücretsiz çalışmayı kabul ettiklerini gördüm. Teklifiniz çok çekici olmasına rağmen ülkemiz kanun ve nizamları gereği size olumlu cevap verme imkânı göremiyorum. Saygıdeğer profesör, bildiğiniz gibi şu anda 40'tan fazla profesör ve doktor istihdam etmiş durumdayız. Çoğu benzer nitelik ve kapasitede olan bu şahıslar da aynı politik şartlar altındadırlar. Bu profesör ve doktorlar burada geçerli kanun ve şartlar altında çalışmayı kabul etmişlerdir. Şimdiki halde, çeşitli kültür, dil ve kökenlerden gelmiş üyelerle çok hassas bir oluşum geliştirmeye çalışıyoruz. O nedenle içinde bulunduğumuz şartlar gereği daha fazla personel istihdam etmemizin mümkün olmadığını üzümlere bildiririm.

Saygıdeğer Profesör,

Arzunuzu yerine getirememenin üzüntüsünü ifade eder, en iyi duygularıma inanmanızı rica ederim.

Türkiye Başbakanı
İsmet İnönü

Einstein Türkiye'ye gelemese de, kendi çabaları ve Atatürk'ün talebiyle ülkemize gelen diğer bilim adamlarından Türkiye'ye yerleşenler, hatta Türk yurttaşlığını tercih edenler oldu. Nazi yönetimi de Türkiye'deki Alman bilim adamlarının Alman yurttaşlıklarını geçersiz saydı. Ankara'dan "cezalarını çekmeleri için", Almanya'ya geri yollanmaları istendi. Hitler, Cumhurbaşkanı İsmet İnönü'ye kendi imzasıyla yolladığı mektupta "onların yerine "daha iyilerinin gönderileceğini" belirtti.

İnönü'nün yazılı yanıtı şöyle oldu: "Biz, bizdeki iyilerle yetineceğiz."

Ciltçi Asaf

Eskimiş, tahta merdivenleri çıktım. Zorlukla da olsa, açabildiğim kapının önüne geldim. Dışarıda yağmur vardı. Islak ceketimi çıkarıp sobanın yanına astım. Tahta sandalyemin ve masamın yanına gittim. Yirmi beş senedir her günüm aynıydı ve ben bunun farkına bugün varmıştım. Hayatım burada geçmişti. "Liseyi bitirdikten sonra, okumaya devam etseydim; şu an nerede olacaktım?" diye düşündüm. Her şey bir yana, şimdi mutlu muydum?

"Günaydın Asaf Ağabey, çay vereyim mi?"

"Günaydın Ali, ver bakalım."

"Tamam ağabey, hemen getiriyorum"

"Hayırdır ne bu acele?"

"Ağabey öğlen okul başlayana kadar elimdeki kitabı bitirmem gerek."

"Ne kitabı bu?"

"Şu yarışma için okuduğum kitaplar. Çok az kaldı sınava."

"Ne yarışması bu, duymadım ben?"

"Belli kitaplar var, seçilmiş kitaplar. Yarışmada bu kitaplarla ilgili soru sorulacak. Kitaplar, o kadar güzel ki. Sanki ben de o romanların içindeyim. Afedersin Asaf Ağabey, ben de durmuş neleri, kime anlatıyorum? Sen daha iyi bilirsin bunları. Hadi kolay gelsin! "

Bir süre olduğum yerde donakaldım. Utanmıştım kendimden, Ali daha 16 yaşındaydı ve "kitaplar" benim işimdi. Ali'ye "Ben hiç okumam." diyemedim. Babam da hiç okumazdı ki. Ben ondan böyle görmüştüm. Çok usta bir ciltçiydi. Onun ustalığı, benim ellerime geçmişti. Yirmi beş sene boyunca ciltlediğim kitaplarda, hiçbir sayfayı heyecanla çevirmemiştim. Bırakın kitabı, bir gazete bile okumamıştım ben. Ciltçi Asaf. Bu muydu benim ünüm? Ciltçi Hasan'ın oğlu Ciltçi Asaf. Ya ellerim, gözlerimden ellerime geçen ustalık? Yağmur gibi şiddetini arttırmıştı. Rüzgâr, okumaktan aciz olduğum o sayfaları, yavaşça çevirdi.

"... Ve okumayla yeşerdi içimdeki filizler, kelimeler suyum oldu, cümleler meyvem. Büyüdüm, büyüdüm... "

Bu cümle, yirmi beş senedir okuduğum ilk cümleydi. Neye yaramıştım şimdiye kadar? Neden bir kitap da beni yenilememişti, neden buna izin vermemiştim? Ciltlediği kitapların bir satırını bile okumamış, yirmi beş seneyi cahillikle geçirmiş bir ciltçi. Elmasların, yakutların ortasında; köhne bir kuytuda yosun tutmuş kayalık.

Oğlum Ömer de hayranlıkla izlemez miydi beni. O da farkında mıydı sadece Asaf olduğumun. Şimdi emin olduğum tek şey vardı. O, on iki yaşındaydı ve geleceği dedesinden, babasından farklı olmalıydı...

Rüzgâr kesilmiş, yağmur dinmişti. Bahar geliyordu artık şehre. Eski kapı açıldı yavaşça. Ömer gelmişti elinde sefer tasıyla. Elimde açık duran kitabı okuduğumu görmüştü. Gülümsediğini ve geleceğinin aydınlandığını hissettim.

Betül ÜNALDI 11-E

YİNE YÜREĞE AKTI YALNIZLIK

Artık sadece gece kollarını açıyor bana, şarkılar sarılıyor. Uyurken bir tek annem öpüyor yanaklarımdan. Ama artık yetmiyor annemin saf sevgisi bana. Önümde bir merdiven var beni yalnızlığa götüren, engel olamıyorum tırmanmaya.

Saatler yetmiyor yalnızlığıma. Sığdıramıyorum eksikliğimi dakikalara. Sonsuz bir yalnızlık benimkisi. Ne başı belli ne sonu... İstemsiz akıyor uzaklara, çok uzaklara...

Ben göremedim zamanın nasıl geçtiğini yanı başımdan. Aslında fark etmem gerekirdi zamanı iliklerime kadar. Derin bir yalnızlık yansıtmaz mı zamanın akışını insana? Yalnızım, doğru.

Olanca yalnızlığım hapsetti beni penceresiz bir zindana. Işık yok, göremiyorum. İçerde kalan azıcık havayı da boğuyor hüznün, nefes alamıyorum.

Duvarlara anlatamadıklarımı kan gibi akıtıyorum kağıtlara. Anlar mı kirlettiğim beyaz kağıtlar beni, cevap verir mi?

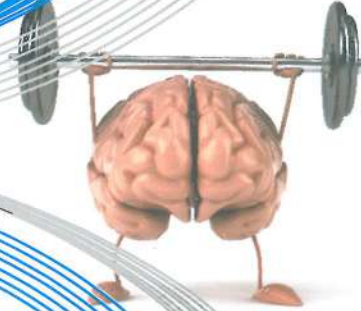
Yoksa, yine mi yalnızım yaşattıklarımıyla?

MELİKEYÜCEL 11-C

Tükürük örneği alınarak yapılan analizle kişinin ilaç alerjisi, hangi ilaçtan hangi dozda alması gerektiği, kendisi için doğru diyetin ne olduğu ve hangi sporu yaparsa zayıflayabileceğini tespit etmek mümkün. Çünkü son 10 yılda genetik alanındaki gelişmeler, insan DNA'sının ayrıntılı röntgenini çekiyor. İnsan Genom Projesi'nin tamamlanmasıyla ortaya çıkan genetik testlerde, kişilerin DNA'sı analiz ediliyor. Böylece diyabet, hipertansiyon, kalp ve obezite gibi kronik hastalıklara yatkınlık önceden belirlenebiliyor.

Tükürüğünü Ver Geleceğini Öğren!

Körlüğe Karşı Yeni Umud

ABDli bilim adamları, ışığa duyarlı kimyasal maddeler enjekte ederek kör farelerin yeniden görmesini sağladı. Prof. Richard Kramer, AAQ adındaki kimyasal maddenin, retina çevresindeki hücreleri tekrar ışığa duyarlı hale getirdiğini bildirdi. Genetik mutasyonlu kör farelerin gözlerinin bu deney sırasında açıldığı ve bunun göz tedavisinde önemli bir gelişme olduğu kaydedildi. Bu maddenin güvenli olup olmadığı ve insanlarda kullanılıp kullanılmayacağı konularında araştırmaların sürüyor.

Henrik Matzke, ellerini kullanmadan; ağzını bile oynatmadan ilk seferde, otomobili hareket ettirmeye başardı. Üstelik bununla da kalmayıp, belirli yerlerde beyin gücü ile dönüş ve fren yaptı.

Başa takılan cihaz, düşünceleri algılayıp; otomobili hareket ettiriyor. Arabayı hareket ettirmek için belli şeyleri düşünmek yeterli. Mesela, aracın sağa dönmesi için kişi "tavşan" düşünmeli. Böylelikle tavşan düşüncesini algılayan cihaz onu araca sağa dön olarak iletiyor.

Beyin Gücüyle Çalışan Araba

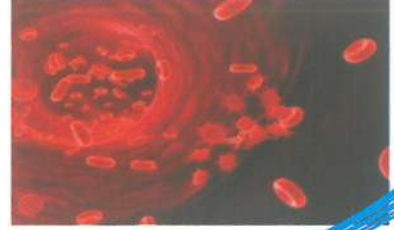
Obezitenin Nedeni Bulundu!

Karnımızda, ikinci bir beyin bulunuyor. İkinci beyin, asıl beynin bir kopyası. İkinci beyin, hem vücut hem de ruhun hayatta kalmasını sağlıyor. Kendisi, psikolojimiz üzerinde belirleyici olan psiko-aktif maddelerin kaynağı. Çok yağlı ve şekerli besinler tüketmek, sindirim borusunun; yetişkinlik dönemine uygun beslenme tarzına alışmasını engelliyor. Sindirim borusu "yaşlanmayarak" gençlik dönemindeki şekliyle kalıyor. Bu durumun tokluk hissini azalmasına yol açabildiği ve daha fazla besin alma istediğini arttırabileceğini belirtildi. Obezitenin de "ikinci beyin" bu gelişim bozukluğundan kaynaklandığı öne sürüldü.

ABD'deki araştırmacılar tarafından iç kanamayı durdurabilecek nanoparçacıklar geliştirildi. Nanoparçacıklar damardan enjekte edilebiliyor ve vücudun normal pıhtılaşma mekanizmasını aktifleştiriyor. Yolda kaza geçiren kurbanların ve yaralı askerlerin yaşaması için yeterli zaman sağlanarak hastaneye yetiştirilmeleri ve cerrahi müdahale almaları mümkün oluyor.

İç Kanamayı Durdurabilen Nanoparçacıklar

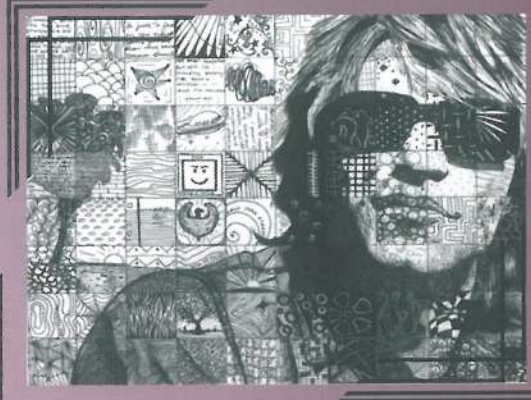
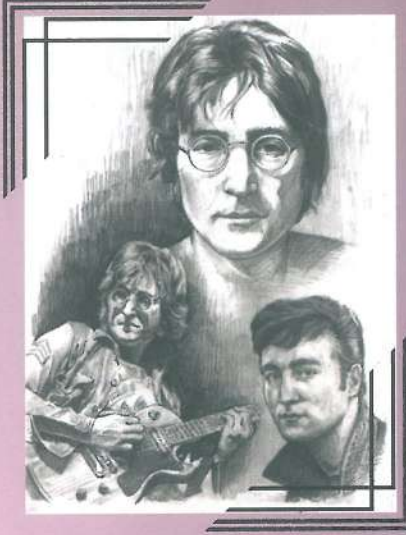
Renk Algılayan Kalem

Bir kalem düşünün. Etrafınızdaki renkleri kopyalayabilirsiniz (örneğin: tişörtünüzdeki bir rengi) ve istediğiniz zaman o renkle yazmanıza olanak sağlar. Prototip olarak geliştirilen bu kalem, Koreli tasarımcı Jinsun Park tarafından üretildi. Üst kısmında bulunan bir RGB renk algılayıcıyı taratmak istediğiniz bölgeye tutuyorsunuz ve üzerindeki düğmeye basıyorsunuz. Bir saniye içerisinde renk algılanmış oluyor. Taranan rengin aynısı elde ediliyor ve rengi kâğıda dökülebiliyorsunuz. Kalem hala geliştirilme aşamasında. Daha ince tasarım ve taranan renklerin bire bir kopyasını yazabilme gibi fiziksel ve yazılımsal özelliklerinin gelişmesi gerekiyor. Bütün bu geliştirme aşamasına rağmen şuan bile tasarımcıların ve grafikerlerin vaz geçilmezleri arasına giriyor.

Utku Mert DEĞİRMENCI
11-A

Bengü YİĞİT
11-G

Onur KARSAVURANOĞLU
11-G

Berfin ALKAN
10-A

Zelihan ÇAKIR
Fizik Öğretmeni

Hande YILDIRIM
11-B

Fatma YIĞİT
Matematik Öğretmeni

Berfin ALKAN
10-A

ARDINDAN

Günlerden pazar, evdeyim. Tatil günlerimi çok severim ama bu sabah içimde bir sıkıntı var. Canım sıkkın, hiç rahat değilim. İnsan yataktan kalkar kalkmaz böyle bir his doğar mı içine? 'Doğmaz tabi yok bir şey' diyerek içimdeki sesi bastırdım. Kendime güzel bir kahvaltı hazırladım. Malum ses hala orada beni bekliyor.

Biraz neşelenmek için radyoyu açtım, sevdiğim bir şarkı çıkmıştı ne hoş! Bir yandan müzik dinlerken diğer yandan kahvemini yudumlayıp gazete okumaya başladım. Kahvaltıyı toplamak için ayağı kalktığımda telefonumun titrediğini gördüm. Yirmi cevapsız arama, annem! İçimdeki kötü sesin yükselişi. Kesin kötü bir şey oldu. İçimdeki sestem başka hiçbir şey duyamıyordum. Ne dışarıda cıvıldaayan kuşlar ne de radyodan gelen müzik...

Annemi aramaya koyuldum. Meşguldü! Niye olumsuz şeyler üst üste gelir ki? Bir daha denedim. Telefon açılırken süren birkaç saniye bana aradan günler, aylar gibi geldi. Babam: "Biz anneannenlerdeyiz hemen buraya gelmelisin." dedi. İçimdeki ses:

"Al işte ben sana demiştim!" diyerek yükseldi birden. Dedemin rahatsızlandığını ama şu an iyi olduğunu, beni görmek istediğini öğrendim. Arabama bindim, içimdeki ses beni yiyip bitiriyordu.

"Ya ona bir şey olduysa, iyi değilse?" Kendimi ona cevap verirken buldum:

"Babam söyledi ya, iyiymiş!"

"Ama babanın sesi çok kötüydü!"

Camları açtım. Araba gürültülerinin; içimdeki sesi bastıracağını umarak. Bu yeterli olmayınca, radyoyu sonuna kadar açtım, gürültülü müzik dinlemekten nefret eden ben. Radyoda çalan şarkıya kulak kesildim, "Dedem çok severdi." diye geçti aklımdan. Hemen ardından atladi söze, "Ona bir şey oldu aslında." diyerek.

"Yalancısın sen!" diye bağırdım insanların bana garip bakışlarını umursamadan. Arabaya binip "Yalancı, yalancısın sen yalancı!" haykırılarıyla devam ettim yola.

Bahçede erkekler bekliyorlardı. "Korktular herhalde, ama dedem iyi artık." Yengem beni çardağa götürdü. Sonbahara direnen çiçeğimi gördüm yolda. Dedemin bana doğum günü hediyesi. Annem dedemi kaybettiğimizi, 'yolda kaza yaparım' diye gerçeği söylemediklerini anlatmaya çalıştı. Hiçbir şey düşünemiyordum. Aklıma gelen tek şey, anneannemin yanına gitmekti. Koştum, anneannemin yanına koştum, ağladım ağladım.

İçimdeki ses konuştu- zafer kazanmışlığıyla - :

"Sana söylemiştim. Hani yalancıydım, bak ne oldu?"

Sonunda yine benim dediğim olmadı mı?"

Günün geri kalanı, dedemin fotoğrafıyla mezarlığa gidişim. Damlaların düşüşünü izleyip, dedemin "Ne de güzel olur ağlayınca benim kızım!" dediği zamanları düşünürken uyuyakalmışım...

GRI ŐEHİRİN İNSANLARI

Dışarı çıktığımda gördüğüm manzara karşısında pek ŐaŐırmıyorum. Yağmur, gri Őehri hep sevmiŐtir. Eylle de girdiğimize göre ziyaretleri sıklasacak. Őemsiyeyi olabildiğince hızlı açıp otobüs durağına doğru yürüyorum. Yazlık ayakkabılarım yağmuru görünce söylenir gibi su sıratıyor. Yağmur botlarımı giymeliydim. Önümden arabası ile geçen mesai arkadaŐıma selam veriyorum. Daha sonra kendi kendime soruyorum, adı neydi? Belki de hiç tanıŐmadık. Bu ihtimal beni ŐaŐırtmıyor. Bizler, gri Şehrin insanlarıyız.

Durağa girdiğimde elim alışkanlıkla czdanıma gidiyor. Otobüs kartını avucuma sıkıŐtırıp bekliyorum. Gözlerim yerdeki kızıl yapraklara takılıyor. Ses çıkarsın diye ayağımla ıslak yaprakları eziyorum. Durakta dört kiŐiyiz. Elindeki kitaptan test çözen bir ğrenci, ne kadar da yorgun gözüküyor. Üniversite sınavına hazırlanıyor olmalı. Kendi sınav yılımlı hatırlıyorum ister istemez. O yıllarda niversite bahanesiyle gri Őehirden uzaklaŐmayı istemiŐtim, olmadı. Kendime karşı cesur olamadım ve gri Şehir benim ilk tercihim oldu. Doğup büyüdüğüm gri Őehirden bir türlü ayrılamadım. Gri Şehir mi beni seviyordu, ben mi gri Őehri seviyordum, hiç bilemedim.

Otobüs durağının altına yağmurdan korunmak için giren yaşlı simitçi, akşam simitleri ıslanmasın diye büyük bir çaba içerisinde. Durakta torunu ile otobüs bekleyen yaşlı hanım, bir simit istiyor torunu için. Gözlerim küçük kızın atkısına takılıyor. Aynı atkıdan benim de olduğunu hatırlıyorum. Hatta babaannem rmŐt onu. Acaba neredeydi Şimdi? Annem sakladı mı, yoksa ihtiyaı olan birine mi verdi anımsayamıyorum. Kalın, bordo renkli, kırçıllı bir atkı... Aynı ipten hırka da rmŐt babaannem bana. Eskimolarla ilgili bir film izlemiŐtim o zamanlar televizyonda. O atkı ile hırkayı giyince nedense hep kendimi bir Eskimo gibi hissederdim. Şimdi kendimi Eskimo olarak hayal edemiyorum. Hani bir söz vardır "Ben büyüdükçe hayallerim küçüldü." diye. İŞte aynen yle. Ben büyüdüm. OlgunlaŐtım sandım. Ama hayallerim... Zorlasam acaba hayal kurabilir miyim geleceğimle ilgili? Emin değilim.

Otobüs yanaŐıyor. Terleyen avucumdaki kartı basıp boş bir yere oturuyorum. Camdan gri Şehrin insanlarını izliyorum. Gri Şehir, büyükşehir. Gri bir hava hkimdir bu Şehre. Sonsuz mavilik göremezsiniz, sokakları denize çıkmaz. İŞ olanakları en az eğitim olanakları kadar iyi. Gri Őehirde hep bir koŐuŐturma vardır. İnsanlar sürekli bir yerlere yetiŐmeye çalıŐırlar. Gri Şehrin mesai sonrası akşam simitleri meŐhurdur. Ayazını da bilmeyen yoktur. Bir de yalnızları çok meŐhurdur bu Şehrin. Onlara metroda, otobüs duraklarında, gökdelenlerde, alışveriŐ merkezlerinde, hastanelerde, trafikte, sokak aralarında ve daha birçok yerde rastlayabilirsiniz. Bu Şehre gri Şehir adı onlar yüzünden verilmiŐtir. Yalnızlıkları bu Şehrin havasından mıdır, suyundan mıdır bilinmez ama ben hızlı ve monoton yaŐamdan kaynaklandığını düşünüyorum.

Gri Şehir yalnızlarının en sevdikleri mevsim Şüphesiz sonbahardır. Çünkü sonbaharda, ruhlarındaki eksik kalmıŐlıđı, soğukluğu bedenlerinde hissedeler. Yalnızlarını bilmem ama gri Şehir birçok insan için umut kapısıdır. En basitinden gri Şehre g çok fazladır. İŞ, eğitim, sağlık derken gri Şehir nüfus bakımından ülkesinin en kalabalık Őehirlerinden biridir. Bilmem kaç bin nüfuslu bu Őehirde insan kendini yalnız hissedebiliyorsa, sorun Şüphesiz gri Şehrin insanlarıdır.

Son durağa da gelmiŐiz. Hiç fark etmedim ki düŐünmekten. İŞten çıkalı 20 dakika oldu, ama ben zihnimde 40 dakikadır konuŐuyorum. Fark ettim de kendimle eliŐiyorum. Yalnız olmak için çabalarken, yalnızlıktan korkuyorum. Ben bir gri Şehir yalnızıyım belki de, ama buna, bunu fark etmeye henüz hazır değilim. Zihnimi yormak için neden bu kadar çabalıyorum ki? Bana kendimi dinlemek hiç de iyi gelmiyor. Anahtarla kapıyı açıp içeri giriyorum. Mutfağımdaki eski ama sapasağlam radyonun düğmesine basıyorum aceleyle. Kendimi dinlememek için radyoyu açıyorum. YumuŐacık bir ses mutfağımı doldururken; tek Şey düşünmeye karar veriyorum:

"Fasulyeleri ayıkladım mı, ayıklamadım mı?"

ELİFSU AKMAN 10-A

Neşet ERTAŞ

*Hep sen mi ağladın hep sen mi yandın
Bende gülmedim yalan dünyada
Sen beni gönlünce mutlu mu sandın
Ömrümü boş yere çalan dünyada*

*Ah yalan dünyada yalan dünyada
Yalandan yüzüne gelen dünyada*

Neşet Ertaş türküdür; binlerce yıldır söylenen ve binlerce yıl söylenecek ... Neşet Ertaş bağlamadır; binlerce yıldır çalınan ve binlerce yıl çalınacak ...

İsmi türkü ve bağlamayla özdeşleşmiş Neşet Ertaş'ın yoksulluk, gurbet ve ayrılıklarla dolu hayat hikâyesi 1938'de başlar. Babası Ertaş, Orta Anadolu Türkmen/Abdal Müziği geleneğinin bilinen en güçlü temsilcilerinden ve gelmiş geçmiş en büyük bozlak ustası. Doğduğu gün sazı göbeğine koydular. Muharrem Usta'ya haber saldılar: "Bir oğlun oldu, gel ona saz çal."

Çocukluğu, köy köy gezen Baba Ertaş'ın peşinde Kırşehir, Yozgat'ta düğünlerde saz çalarak geçer.

Hayatının anlattığı bir şiirinde şöyle der:

*"Dizinde sızyıdı anamın derdi
Tokacı saz yaptı elime verdi
Yeni bitirmiştin üç ile dördü
Baban gibi sazeı oldun dediler"*

Derken bir gün elinde sazı, cebinde iki buçuk lirayla "Ver elini Ankara" diyerek Kırşehir'den ayrıldı. Gazinolar, düğünler ve konserler, Anadolu turneleri... 1960'ların sonlarında, yurdun dört bir tarafında zevkle dinlenen ve bir sanatçı oldu.

Onun türküleri, Orta Anadolu bozkırlarının bin yıllık hüznünü anlattı. 1976 yılında geçirdi ani bir rahatsızlığın tedavisi için Almanya'ya gitti ve iyileştikten sonra da orada kaldı. Çocukları ekmeklerini ellerine alınca 'Bana müsaade edin' deyip Türkiye'ye döndü.

Yirmi üç yıllık "Alaman gurbetinden", ülkesine, insanlarına duyduğu aşkla döndü. Gurbeti yenmiş, çocuklarını büyütmüş ve her şey yolunda giderken, bu defa kansere yakalandı. 25 Eylül 2012 onun kansere yenildiği gün oldu.

Neşet Ertaş, sazı türküye; türküyü saza o kadar yakıştıran ve yakınlaştıran ozandı.

2010'da UNESCO tarafından "Yaşayan İnsan Hazinesi" seçildi.

SABREYLE GÖNÜL, DOSTLARA SELAM, HATA BENİM, AĞLA SAZIM, SEVSEM ÖLDÜRÜRLER, AYAS YOLLARI, ÇİÇEK DAĞI, NİYE ÇATTIN KAŞLARINI, GARİBİN DÜNYADA, YÜZÜ GÜLEMEZ, ZAHİDEM, MÜHÜR GÖZLÜM, ZÜLÜF DÖKÜLMÜŞ YÜZE... gibi ölümsüz aşk türkülerinin ozanı, Türkü Baba Neşet Ertaş.

Neredesin Sen'i bir trafik kazası sonrası, üç ay hapis yattığı sırada çaresizlikten tükürükle ıslattığı kibritin barutunu kullanarak sigara kâğıdının arkasına yazmıştı.

BÜYÜK USTA BİZLERE SON ŞİİRİ 'VEDA' İLE VEDA ETTİ.

*Uzun yoldan gelmiş gibi yorgunum
Ne kimseye küskün ne de dargınım
Bir ahu gözlüye candan vurgunum
Garip gönlüm kapısında kul gibi*

Neşet ERTAŞ
1938 - 2012

Yonca SİPAHİ
11-C

Abdülhak Hamit-i Mukterem,

Sonunda yanar yüreğime su, acıkmış düşüncelerime yemek, yorulmuş zihnime yatak olan mektubun geldi. Mektubunu nisanın üçüncü günü yazmışsın. Bir aydır bunu bekliyordum ve zihnim gelecek olan mektubunla meşguldü.

Mektubunu okudum. Çok duygulandım. Kalbinin derinliklerindeki benimle paylaşman beni çok etkiledi. Bana geçmişimden bir şeyleri hatırlattı.

Mektubunda "Ak gönlüm ne acılarla yanıyor bir bilsen!" demişsin. Bilirim. Sendiğin birini kaybetmek zordur. Kaybetmek; acıtır, kanatır, yakar yüreği. Ama yüreğin acısına, yangununa çare bulunmaz. Bu yüzden insan tesellişi basklı yerlerde arar. Sen de benim gibi kâğıt ve kaleme bulmuşsun tesellişi. Kendini sözlerle avuttmuşsun.

Bir de mektubun sonunda yazdığın şiir var. Ak o şiir! Makber! Ne güzel yazmışsın. Fatıma'nın acısını ne güzel dökmüşsün kâğıda. Ölümü ne güzel anlatmışsın. Okurken, o acıyı yüreğimde hissettim. Birden durdum, yüreğim acıdı, gözlerim doldu. Kızım geldi aklıma. Ağlamak istedim ama sustum. Koşup kaleme sarıldım. Tesellişi yine kâğıtta buldum. Yazdığın şiiri sana da göndereceğim. Beni sen anlarsın, seni de ben anlaram. Bizi şiirler anlar. Biz tesellişi kaleme buluruz.

Daha fazla hüznün dolu şeyler yazmak istemiyorum. Biraderim; zaman her şeyin ilacıdır. Ben Mehpare'ni kaybettiğimde dünya durdu sandım, hayat boş geldi bir zaman. Ama sonra alıştım. Onun yokluğuna ve ölümün sessiz varlığına alıştım. Sen de esir Fatıma'nın yokluğuna alışacaksın ve kim bilir belki de yeni aşklara yelken açacaksın...

Beni sık sık yâd ed Abdülhak Hamit Biraderim

Birader-i Kemterin Müştakın
Zeynelabidin

EVRENDE KARADELİK

Galaksiler neyin etrafında dönüyorlar? Tüm cisimler 3 boyutlu mudur? Yıldızlar ölür mü? Ölürlerse ne olur?

"Kara delik " kavramını duymuşsunuzdur... Kendisine evrende siyah, küçük ve her şeyi yutan bir nokta denilebilir ama isterseniz bu konuyu biraz daha aydınlatalım.

Bir gezegenin üzerinde durduğunuzu düşünün. Yukarıya doğru bir taş atıyorsunuz. Çok hızlı atmadığınızı kabul edersek, taş bir süre yükselecek ve gezegenin çekimi nedeniyle yavaşlayıp duracak ve düşmeye başlayacaktır. Taşı yeterince hızlı atarsanız, taşın gezegenin çekim etkisinden tamamen kurtulmasını sağlayabilirsiniz. Artık hep yükselir. Taşın gezegenin çekim etkisinden kurtulmasına yetecek, en küçük fırlatma hızına *kaçış hızı* denir. Kaçış hızı gezegenin kütlesine bağlıdır. Gezegenin kütlesi ne kadar büyükse, çekim o kadar kuvvetli ve kaçış hızı o kadar yüksektir.

Şimdi, yüzeyindeki kaçış hızının ışık hızından da büyük olduğu, küçük bir yarıçapta muazzam bir kütle düşünün. Hiç bir şey ışıktan hızlı gidemeyeceğine göre, bu kütle çekim alanından hiçbir şey kaçamaz. Bir ışık demeti bile çekim etkisiyle durdurulup geri çekileceğinden, bu kütle çekim alanından ışığın kaçması imkânsızdır. İşte bu sisteme kara delik denir.

Kara deliklerin Uzay-Zaman'ı bükebildiği varsayılmaktadır. Tüm ışınları yuttuğundan renksiz yani siyahtırlar ve bu yüzden herhangi bir görüntüleme cihazıyla tespit edilemez; ancak çekim alanında etkilediği cisimlerin fazla ısınması sonucu yaydıkları x ışınları ölçülerek tespit edilebilir. Ayrıca hacimsiz olarak kabul edilirler.

Şu anda uzaydaki konumunuzu istediğiniz gibi değiştirebilirsiniz ya da isterseniz aynı yerde durabilirsiniz; ama zamanı durduramaz, geri döndüremez veya zamanda yolculuk yapamazsınız. Ama eğer bir kara deliğin olay ufku içindeyseniz, bulunduğunuz yeri değiştirme imkânınız yoktur. Oradaki mekân, buradaki zaman gibi belli bir yönde akar. Ancak zamanınızı istediğiniz gibi değiştirebilir, geçmişe veya geleceğe gidebilirsiniz. Hatta zaman şimdiki mekân boyutları gibi üç boyutlu hale gelirse, zamanda yukarıya, aşağıya, sağa, sola hareket etmeniz mümkün olur. Ne ilginç ve şaşırtıcı değil mi?

Kara delikler nasıl oluşurlar peki?

Kara deliğin çekimsel bir içe çökmenin son aşaması olduğunu biliyoruz. Yıldızların evrim sürecinin son aşamasına yaklaşmış yıldızlarda; maddenin sıkışması sonunda, kütlelerine göre, iki hal söz konusu olur. Bunlar ya ak küce haline dönüşürler ya da sonradan kara deliğe dönüşebilecek nötron yıldızı olurlar. Kara delikler:

Bir nötron yıldızına, belirli bir kritik kütleye ulaşana kadar, bir başka yıldızdan çıkan maddenin katılımıyla,

Bir nötron yıldızının başka bir nötron yıldızıyla birleşmesiyle,

Büyük bir yıldızın kalbinin doğrudan kara delik halinde içe çökmesiyle, oluşabilir.

Teoride 4 çeşit kara delik vardır: Bunların adları; Schwarzschild Kara Deliği, Kerr Kara Deliği, Reissner-Nordstörn Kara Deliği ve Kerr-Newman Kara Deliği'dir. Ancak şu zamana kadar gözlemlenmiş boyutlarına göre 3 çeşit kara delik vardır. Bunlar Yıldızsal, Orta ve Dev Kara Deliklerdir.

Solucan(Kurt) deliklerine biraz değinelim.... Solucan delikleri kara deliğin ile beyaz deliğin(kara deliğin tam zıttıdır ve madde püskürtür) arasında olduğu varsayılır.Eğer bir solucan deliğinde yolculuğa başlarsanız muhtemelen hem uzaydaki konumunuz hem de zaman değişecektir.

Kara delikler ile daha fazla bilgi elde etmek isteyenler için Stephen Hawking – Ceviz Kabuğundaki Evren ve Stephen Hawking – Zamanın Daha Kısa Tarihi kitaplarını öneririm.

Berk SUDAN

11-C

İÇİMDEKİ ÇATIŞMA

Bazı zamanlar vardır. Çok fazla şey düşünürsünüz. Hatta bu öyle bir noktaya gelir ki, düşünceler ikiye ayrılır. Hisleriniz ve mantığınız. Çetin ceviz bir savaşta iki güçlü taraf. Başkalarının söylediklerine kulak tıkayabilirsiniz belki ama ya kendinize söyledikleriniz? Bunlara da kulak tıkayabilir misiniz? Diyelim ki susturmaya çalıştınız. Hangisini susturacaksınız? Hisleriniz mi? Yoksa mantığınız mı? Hem, ya bunlara karar vermeye çalışırken üçüncü bir ses çıkarsa aradan?

Mantığınız size her zaman olması gerekeni söyler. Olayları sizin yorumlamanıza izin vermez. Her şey görüldüğü gibidir ve açıktır onun için. Ben, hep bir anneye benzetmişimdir mantığı. Siz ne yaparsanız yapın zarar görmenizi istemez. (Siz her ne kadar onu dinlemesenez bile.) O olaylara hep somut bakar. Peki ya duygularınız? Annesini dinlemeyen haylaz çocuklar. Ama o kadar tatlı, o kadar sevimlilerdir ki bir şekilde kendilerini seçmenizi sağlarlar. Size, sanki aynaya bakıyormuşsunuz gibi istediğinizi gösterirler. Çoğu zaman yanlış olduğunu, sonucunda üzüleceğinizi bilirsiniz ancak hayal dünyanızla o kadar iç içedir ki, oltadaki leziz yem misali bir balık gibi peşinden gidirsiniz.

Tam bu sırada mantığınız devreye girer. Size üzülebileceğinizi söyler, olabilecekleri gösterir ama hisleriniz daha baskındır. Bu sırada üçüncü sesiniz olan içgüdünüz konuşmaya başlar ve mutlu olmanız gerektiğini ama belkilerle de yaşayamayacağınızı söyler. İşte bu an, karar vermeniz gereken andır. Mantığınızı dinlerseniz, mutlu olacağınızı ama sürekli soru işaretleriyle uğraşacağınızı, duygularınızı dinlerseniz üzülebileceğinizi ama bütün soru işaretlerini cevaplamış olacağınızı bilirsiniz.

Artık çok geçtir. Bütün bunlarla uğraşırken çoktan gücünüzü tüketmişsinizdir. Bu yüzden radyonun sesini açıp, güç toplayınca tekrardan düşünmeniz gerektiğine karar verirsiniz.

Irmak İŞSEVER 10-A

HASRET

Güller açar bahçelerde,
Rengârenk güller;
Koklamak isterim her birini
Doya doya,
Ben güle hasret, kokuya hasret.

Özlerim gülü, çiçeği;
Çiçek dalında bir kelebeği,
Arı bilir;
Bal alacağı çiçeği,
Ben arıya hasret, bala hasret.

Öter gül dalında bülbül,
Dertli dertli;
Müjdeler baharı, yazı
Güller gonca, güller katmer
Ben bülbüle hasret, bahara hasret.

Mevsimler gelir geçer,
Severim baharı, yazı
Kışın lapa lapa yağan karı.
Bağlar yeşil, başak sarı
Ben denize hasret, kuma hasret.

Çağla Sahra TOPÇU 9-B

BİLEMEYENLERİN BİLİNMEZLİĞİNDE KENDİNİ BİLEMEYENLERE!

Yazarsın sayfalarca
Hırslı sinirli kızgın
Durmadan yazarsın
Kalem biter
Daha da sinirlenirsin
Daha çok yazmaya çalışırsın
Her şeyi
Her anı
Her dakikayı
Yazarsın
Sadece bunu yapabilirsin
Çünkü sadece yazmayı bilirsin
Çünkü konuşmayı bilmezsin
Çünkü konuşmayı sevmezsin
Ama bilmezler
Sadece sustuğunu
Sadece korktuğunu düşünürler
Bilmezler çünkü
Okumazlar
Çünkü dinlemezler bile
Sorarlarsa susarsın
Çünkü bilirsin
Anlamazlar
Bilirsin ki gerçekten dinlemezler
Bilirsin düşünmezler
Ve bilirsin ki umursamazlar
Ama onlar bilemez
Yazdığını
Bilmezler neler söylediğini
Bilmezler ne anladığını
O kadar bilmezler ki
Bir o kadar umursamazlar ki
Kendilerini de unuturlar
Kendilerini kaybederler
Atkılarının içinde kaybolurlar
En tarz kıyafetleri boğar onları
Ama bilmezler
Asla hissetmezler
En hissiyatlı
En duygulu
En narin olanı incitirler
Ama asla hissetmezler

Çünkü asla bilemezler
Kendini bilemeyenler
Ama herkeştir onlar
Herkes onlardır
Ve hepsinden nefret edersin
Bilinmezlik kadar
Nefret edersin
Bildikleri kadar
Konuşursun
Sonra yazarsın
Sayfaları eline alır
Kağıdı koklarsın
Kalemi dinlersin
Mürekkebi hissedersin
İçinden geçenleri bilirsin
Kalm çizgileri
Hırsları
İnce çizgileri
Umutsuzlukları
Ve lekeleri bilirsin damlayan yaşları da
Ama yine kendini alamazsın
Mürekkebin her bir damlasını
Ayırmak istersin
Koparırsın birbirinden
Çıglıklarına tıkayarak kulağını
Hunharca parçalarsın
Esen rüzgarın uğultusu
Çeker seni
Cami açar daha da uzaklaştırırsın
Birbirinden mürekkepleri
Alt kattaki teyze bağırır
Neler olduğunu umursamadan
Her
Umursamaz
Kendini bilmez
Gibi
Herkes gibi...

HİÇBİR ŞEY GÖRÜNDÜĞÜ GİBİ DEĞİLDİR

Yaşlı ve genç melek yine gökte yürüyorlarmış. Yaşlı meleğin her adımında bir tuğla geliyor, yine yaşlı meleğin adımını çektiği tuğla düşüyormuş. Genç olanı ise hep son anda atlıyor ve yaşlıya tutunuyormuş.

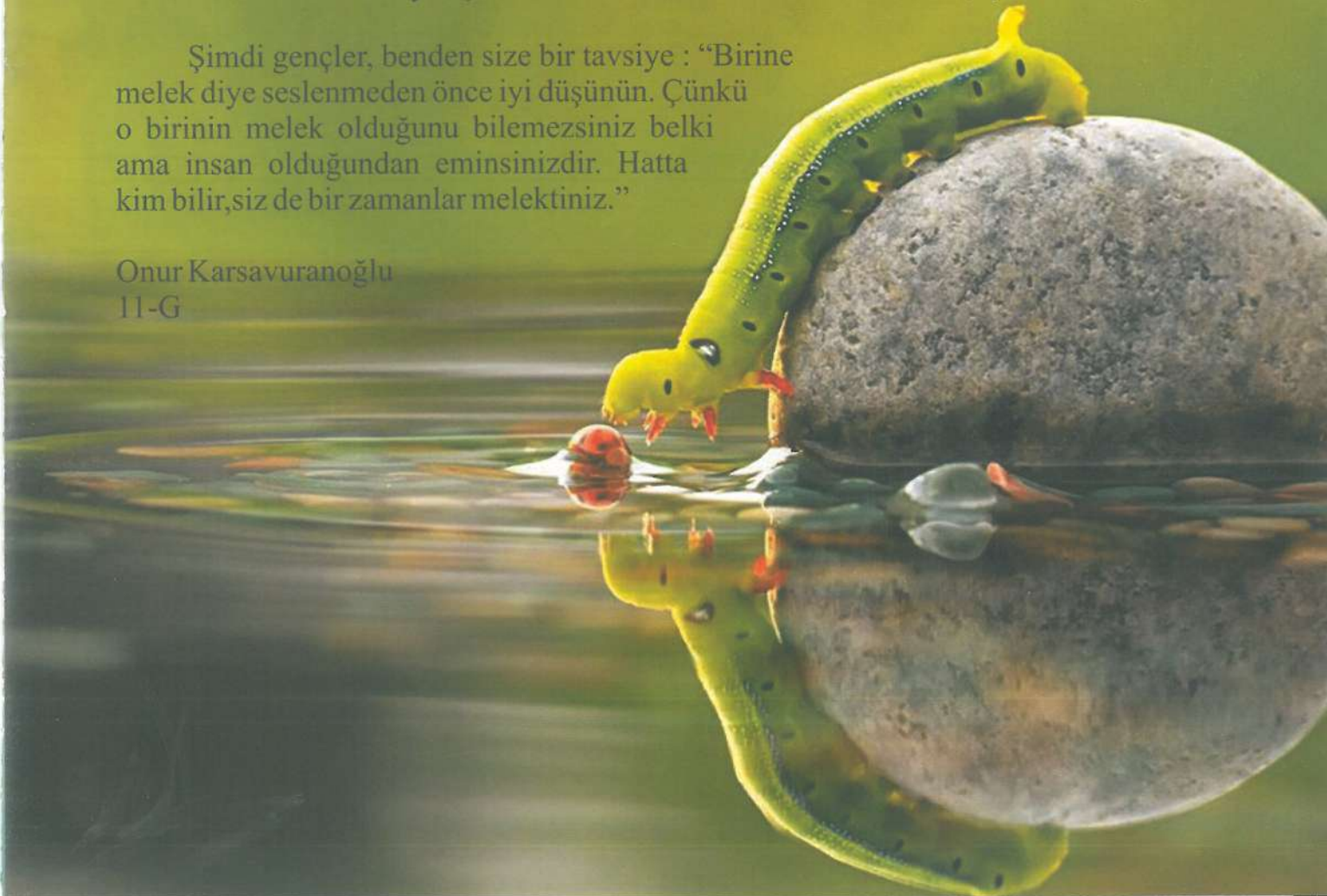
Genç dayanamayıp: "Nereye adım attığımı nerden biliyorsun?" diye sormuş. Yaşlı melek: "Gelen her tuğla sorun, her gidense çözüm; ben sadece yürümekle yükümlüyüm." diye cevaplamış. Genç zekiymiş ve sormuş: "Hangi tuğla iyiye, hangi tuğla kötüye?" Yaşlı melek: "Kötüyse başını yarar, iyi ise yol olur." demiş. Genç iyice meraklanmış ve: "İnsan ne yaparsa iyi, ne yaparsa kötüdür?" Yaşlı melek bunalmış ve gence imtihanda olduğunu hatırlatarak, o soruyu da cevaplamış:

"İnsan, kendisine verilen çerçeveden bakar. O çerçeve..." Genç sözünü keserek: "Anladım, insan o çerçeveleri sınır sanır ve o çerçevenin dışını göremez." demiş. Yaşlı melek ters bir adım daha atıp kendisine sarılan genci silkelemiş. Sonra sözüne devam ederek: "O çerçeveleri zaten insanlar koyuyor. Hangi çerçevenin nereye baktığını sorgulamıyorlar. Senin önce insan ilişkilerini öğrenmen gerekir. İnsan bakar görmez. Sorgulamayan, çabuk aldanan ve kendine hoş geleni yapan şeydir o. Çerçeveleri indirip ayna asanlar bile olur. Aslında kendileri de birer aynadır, neyi nasıl yansıtabildiklerini bile bilmezler. Çünkü yansıyan şeyin sonsuz olduğunu fark edemezler." demiş. Genç afallamış ve düşmemek için yaşlı meleğe tutunmuş. Yaşlı melek ise, bir tekme savurmuş ve genç düşmüş. Yaşlı, "Git ve insan ol, diğerleri gibi... Çünkü asla yerini alamazsın" diye bağırmış.

Tuğla birden oynamış ve yaşlı da düşmüş. Sebebi ise meleklerde olmaması gereken bir özellikle davranmasıymış. Kibir... Sadece. insan denen şey kibirliymiş.

Şimdi gençler, benden size bir tavsiye : "Birine melek diye seslenmeden önce iyi düşünün. Çünkü o birinin melek olduğunu bilemezsiniz belki ama insan olduğundan eminsinizdir. Hatta kim bilir,siz de bir zamanlar melektiniz."

Onur Karsavuranoğlu
11-G

Jandarma Müzesi'ndeki Osmanlı Silahlarının Sanat Tarihi Açısından İncelenmesi

Osmanlı süsleme sanatlarından biri olan silah süslemeciliğini tanıtmak, Jandarma Müzesi'nde bulunan Osmanlı silahlarını sanat tarihi açısından incelemek, Jandarma Müzesi'ni tanıtmak ve lise öğrencilerinin tarih dersine olan ilgilerini artırmaktır. 44. TÜBİTAK Orta öğretim Öğrencileri Arası Proje Hazırlama Yarışması'nda ön elemeyi geçmiş ve Ankara Bölge Finaline kalmıştır. Danışman Öğretmen: Sedat Tezer Öğrenciler: İrem Filiz ve Eshabil Akyol

Probiyotiklerle Zengin Bir Öğün: BÇS

Projemizin amacı, son yıllarda artan obetizeye; birçok faydası kanıtlanmış, besin değeri bakımından çok zengin olan buğday çimsuyu ile çözüm yolu aramaktır. Deney sonucunda buğday çimsuyunun prebiyotik etki göstererek probiyotik bakterilerin üremesini indüklediğini gözlemledik.

Danışman Öğretmen: Betül Türkkuşu Öğrenciler: Neşe Vural Muhammed Ali Taşkın

Anadilin Korunması Sorunu ve Bunun için Bazı Çözüm Yolları

Her milleti birbirine bağlayan şeyin dil olduğu, dilin insanlara kalan en büyük miras olduğu ve dilin yozlaşmasını önlemek için yapılabileceklerin neler olduğuna dair Bilge Hocamızın danışmanlığında bir makale hazırladık. Danışman Öğretmen: Bilge EMİL Öğrenci: Yunus Hakan HELVACI

Öğretmen Öğrenci İletişiminin Yeni Bir Yüzü: FACEBOOK

Facebook'un öğretmen ve öğrenciler üzerinde oluşturduğu etkileri ve facebook aracılığı ile kurulan iletişimin okuldaki öğretmen öğrenci ilişkisine etkilerini inceleyerek problemin çözümüne katkıda bulunmayı hedeflemektedir.

Danışman Öğretmen: Bilge EMİL

Öğrenciler: Bengü YİĞİT Ayşe Deniz SABAH:

Bir Eğitim Sorunu Kadına Yönelik Şiddet

Eğitimin kadına şiddet problemi için daha kesin sonuç vereceği düşüncesiyle bir proje hazırladık. Eğitim, kişiliğin oluşmasında temel faktörlerden biridir ve eğitilen genç neslin şiddete karşı tutum ve eğilimi azalacaktır.

Danışman Öğretmen: Bilge EMİL

Öğrenciler: Neslişah HOCAOĞLU, Birce TOKMAK

Ana Dilin Yozlaşmasında Kitle İletişim Araçlarının Rolü

Öğrenci: Esra POLAT Öğretmen: Banu AKKAYA

Kentsel Dönüşümde Yerel ve Merkezi Yönetim Sorunu: Başkent Ankara

Öğretmenler: Bilge EMİL Hürrem ÖZDURAK SINGİN Öğrenciler: Ali E. BAŞÇOBAN M. Can KÖRKMAZ

Kankam Olur Musun?

Öğretmen: Hatice SALGIN Öğrenci: Dilara KOLİKOĞLU

BUZ PATENİ EĞİTMENİ DERYA YALÇIN TAŞ İLE RÖPORTAJ

*Adınızı öğrenebilir miyiz?

İsmim Derya Yalçın Taş.

*Kaç senedir bu mesleği yapıyorsunuz?

Ben 25 yıldır bu mesleği yapıyorum.

*Neden buz pateni?

Çok estetik, çok zarif ve bütün kasları çalıştırdığı, dengeyi sağladığı için ve yaparken çok büyük keyif aldığım için bu sporu denedim, başardım ve hala da devam etmekteyim.

*Buz pateni eğitimine kaç yaşında başlanması gerekiyor ve bu spora başlanabilmesi için şartlar neler? İlk başlama yaşını 4-5 olarak söylüyoruz. 4-5 yaşından sonra özel bir eğitimle bu spora başlayabilirler.

*Buz patenine yeni başlayanlar için bir tavsiyeniz var mı?

Düşmekten kesinlikle korkmamalılar ve kendilerine öz güvenleri tam bir şekilde kaymalılar. Korku ve güvensizlik her yerde olduğu gibi burada da başarısızlığı getirir.

*Verdiğiniz bilgiler için çok teşekkür ederiz. Ben teşekkür ederim.

ÇELİĞİMDE HAYAT VAR

Tutkunun adını siz koyarsınız. Deneyimlerim –ki yaklaşık on altı senedir yeryüzünde bulunduğum düşünülürse- bana bunu söylüyor. Tutku size göre bir parça çikolata, kimine göre çaldığı bir enstrüman, kimine göre ise film izlemektir. Benim tutkum ise biraz daha farklı. Bu tutku çeliğimde başlayıp buza dökülüyor ardından çeliğim buzdan kesilince özleme dönüşüyor... Benim tutkum ne mi? Buzda dans desem? Tutku benim için ne yenen ne dinlenen ne de görülen bir şey... Tutku buz pateni demek, buz pateni de tutku...

Bir paten, bir pist ve biraz da denge... Kurulu düzene ekleyebileceğiniz ve bu sporu daha eğlenceli ve etkin kılacak şey ise biraz yetenek.

Yaklaşık 6 sene önce daldığım bu buz sesinin mükemmel melodisine kendi notalarımı katarak günden güne güzelleşen bir senfoniyle bütünleştirdim tutkumu. Patenin çelikleri buza her değdiğinde bana özgürlük, öz güven ve en önemlisi hayat verdi. Siz de kendi tutkunuzla kendinize bir hayat daha verebilirsiniz. Tutkunuzun adını siz koyun...

Neslişah HOCAOĞLU

BENİM GENİŞ AİLEM: Yüzsüz Sanat Atölyesi

1 Nisan 2012 miladımız.

Yüzsüz Sanat Atölyesi olarak tamamen gönüllülerden oluşan 20 kişilik bir ekibiz. Öğrenci, mühendis, müzisyen, tiyatrocusu...

Kendi hikâyemi anlatayım biraz. Ekibin bir anlamda bel kemiği olan üyelerle zaten YSA'yı kurmadan önce de

tanışıyordum. Başlarda ekibin en küçüğü olarak sesimi bile çıkarmazken zaman geçtikçe fark ettim. Burada kimsenin yaşının kaç olduğu değil fikirleri önemliydi. Yaklaşık iki yıldır YSA ekibiyleyim. Ekip demekten hoşlanmıyorum: Biz geniş bir aileyiz.

Neler yapıyoruz? Sanatı sahnelerden, salonlardan sokağa indiriyoruz hiç tiyatroya gitmemiş bir sokak çocuğu için. Masallardan, efsanelerden fırlayan canlı heykellerimizle, sokak tiyatromuzla, bazen –sessizce-pandomimle, kuklalarımızla, tahta bacaklarımızla... Gri şehrimiz Ankara'yı renklendirmeye çalışıyoruz elimizden geldiğince. Peki, bize göre nedir sanat?

Bir çocuğun gülüşü başka hiçbir çocukta yoktur ya, işte o çocuğun gülüşü sanattır.

Bir çocuğu güldürebiliyorsa o kişi de sanatçı.

Güneşin her sabah başka bir sebeple doğması ,bir başka doğması sanat,

Bunu gören sanatçıdır.

Sokaktan geçen insanlara ulaşıyoruz,

Her birinin hikâyesi birer film senaryosu,

Ve biz bu filmlerin tüm kareleriyiz.

Biz sokaktaki herkesiz,

Aynı zamanda hiçbiriyiz,

İşte bu yüzden yüzsüzüz,

İşte bu yüzden her yüzün bir ifadesiyiz.

Çünkü sanat;

Tüm insanlığın

yansımasıdır.

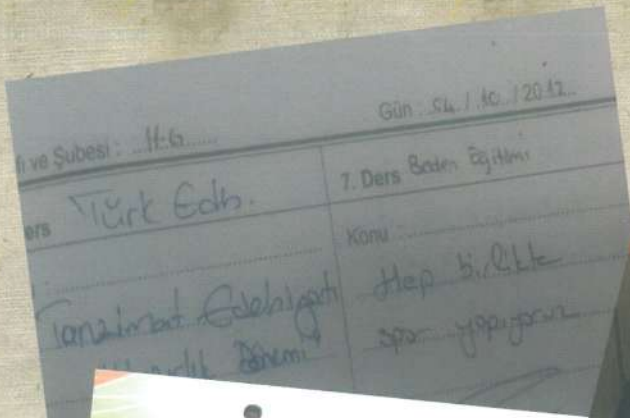
Bütün yüzlere

bakabilense,

sanatçıdır.

İŞTE KARŞINIZDAYIZ!

Murat Hoca ve 11-G
Amerikalı kızlar da aşık oluyordu.
Onların da bağı yanıyordu. Onların
kalbi yanmaz yapışmaz teflon mu
canım.

Benim erkek oğlum yok ki.

(bir sonraki dersteki
edebiyat
sınavına çalışmak için izin
isteyince)

Murat Hoca: Ama ders İngilizce.
Sınıf: Hocam ama İngilizce sınavı geçti.
Murat Hoca: Aşkımız sınava kadardı
yani?

Amaaan
kaynama
düşük hemen
dereceğiniz çok
kaynıyorsunuz.
11-C
Damla: Hocam sıkılıyorum.

Hatice Hoca : Sen zaten çok
sıkılıyorsun.
Damla : Hocam canım çok sıkılıyor.
Makale falan işlerken canım
sıkılmamıştı.
Hatice Hoca : Makale işlemedik

Hatice Hoca : Aklınıza gelen ilk 3
kelime
Volkan : Espriler, komiklikler, şakalar,
Arca : Aşk, ihtiras, gözyaşı
Volkan : At, avrat, silah
Volkan : Evli, mutlu, çocuklu

Melih Hoca : Host ne demek ?
Pelinsu : Hostesin erkek olanı.
Melih Hoca : Ev sahibi demek.

Volkan : (Din dersinden önce) Ders
boş ! Hoca camide ! Espri buldum!

Kutluay : Hocam bilmem ne bilmem ne
erdemdir diye bir söz vardı. O bilmem
ne neydi ?

"Hadi şunu yap demek başka, şunu
yapar mısın şekerim demek başka
!"

Umut : Biri bana öyle desin
döverim. Şekerim denir mi erkek
adama !

Orucunu bozarsan, melek seni
cezalandırır; diyen bir annenin
çocuğu, sırf o meleği merak ettiği
için orucunu bozar. (Banu Hoca)

Banu Hoca : Rübab-ı Şikeste kırık
saz demekse , Rübab'ın cevabı ne
demektir ?
Kutlay : Kırığın cevabı.

Filozof Volkan: Bildiğim tek şey
hiçbir şey bilmediğimdir.
Hoca: Bu sözü kim söylemiş?
Volkan: Bilmiyorum

Melih Hoca: Enes dün niye gelmedin?
Enes: 42 derece ateşim vardı.
Kutlay: 43' de proteinler erimeye başlıyor oğlum, sen hala yaşıyor musun ?
Melih Hoca: E bu adama anca.

Melih Hoca: Yabancılarla konuşur musunuz?
Umut: Yoo, konuşmam. Yabancılar tehlikeli olur. Hıı ama kızlar olursa konuşurum. Rus olur, Roman olur. İngilizcem yettiği kadar konuşurum.

Bence Fatih Hoca eğitim sistemini ele geçirmeye çalışıyor. Baksana projenin ismi "Fatih Projesi". Bakın göreceksiniz seneye "Fatih Çikolataları" da çıkar.

Banu Hoca: Finlandiya'da okul iki saatmiş.
Atakan: Olsun biz yine de kaçırız.
Damla: Ben bunları nasıl ezberleyeceğim?
Volkan: Sıraya yaz.

Banu Hoca: Ben ana fikri cümle olarak isterim. Sonuçta ölçü benim. Bir bardak Banu.

Banu Hoca: Moğollar teknolojiyi en geriden takip eden milletmiş.
Arca: Evet hocam Nokia 3310 yeni gelmiş. Snake oynuyorlarmış.

Melih Hoca: Umut sen Hindistan'a git. Orda seni el üstünde tutarlar. Ama

acele et, kurban gelmeden git buradan.

Ajla Hoca: Yazılı hazırlaması 5 saat. Onu tekrar okuması 5 saat !
Atakan: Ama "0" vermek paha biçilemez.

Aysun Hoca: Bu tahtayı bu silgiyi bir tek ben mi kullanıyorum?
Arca: Bi siz bi de Melih Hoca ama Melih Hoca, silgiyi kullanıp sonra çöpe atıyor.

Ökkeş Hoca: Osmanlı hasta adamdı. Doktora gitti. Doktor egzersiz verdi. "Her sabah ıslahat hareketleri yapacaksın."

Gazi Üniversitesinin düzenlemiş olduğu "7. Fen ve Matematik Sergisi"ni gezdik.

İlçemiz Kaymakamı Sayın Cumali Atilla okulumuzu ziyaret ettiler.

Okulumuzda matematik sergisi düzenledik.

Sınıflarımızın yapımı tamamlandı.

Okulumuz öğretmenleri " FATİH " projesi kapsamında akıllı tahta eğitimi aldı.

Rehberlik Servisi tarafından Çankaya ve Hacettepe Üniversitesi'ne gezi düzenlendi.

Okulumuz Müzik Kulübü tarafından kermes düzenlendi.

MEB İl Milli Eğitim Müdürlüğü ile Gençlik ve Spor Bakanlığı tarafından düzenlenen Ankara Gençler Satranç Turnuvasına okulumuz satranç takımı, Oğuz Kaan Gök, Sina Alparslan, Sinem Derin, Ahmet Çağlar Yıldırım, Tayyip Bozkurt, Gökhan Taşkın ile katıldık, 190 kişinin katıldığı turnuvada A. Çağlar Yıldırım Ankara 10.su oldu.

Sincan Adliyesi'ndeydik. İlgilerinden dolayı Sayın Cumhuriyet Başsavcı Vekili Dursun AYGÖR'e ve 3. Asliye Ceza Mahkemesi Hakimi Mesut Seyfi YENER'e teşekkür ederiz.

Vodafone'un düzenlemiş olduğu liseler arası müzik yarışmasına katıldık. Grubumuz" Riffhead " hatasız bir sunum yaptı, kendilerine başarılar diliyoruz.

Sınıflar arası basketbol turnuvasında kupa 11-B sınıfının oldu.

Devam etmekte olan voleybol turnuvasında da tüm sınıflarımıza başarılar diliyoruz.

18 Mart Çanakkale Zaferi'nin 98. Yıldönümü'nü coşkuyla kutladık.

Bahar TOKİ'ye tüm coşkusuyla geldi. Eğlencesini ve neşesini beraberinde getirdi.

Okulumuzun ağaçlandırılmasında büyük emekleri olan Ökkeş KURT ve Fatih AKKAYA'ya teşekkürler.

Edebiyat ağacımız bize M. Akif ERSOY'u anlattı.

12 Mart İstiklal Marşının Kabulü ve M. Akif ERSOY Günü ilçe töreni olarak kutlandı.

TÜBİTAK Bilim Olimpiyatlarına 38 öğrenciyle katılıyoruz.

TUBİTAK'ın düzenlediği proje yarışmasına 'Osmanlı'da Silah Sanatı' projesiyle katıldık.

Ankara konulu bilgi yarışmasında, ilçede 1. olarak ildeki yarışmaya katılma hakkı kazandık.

First three people who is able to answer the questions accurately will be given a story book by Mr. Murat Kayan 😊

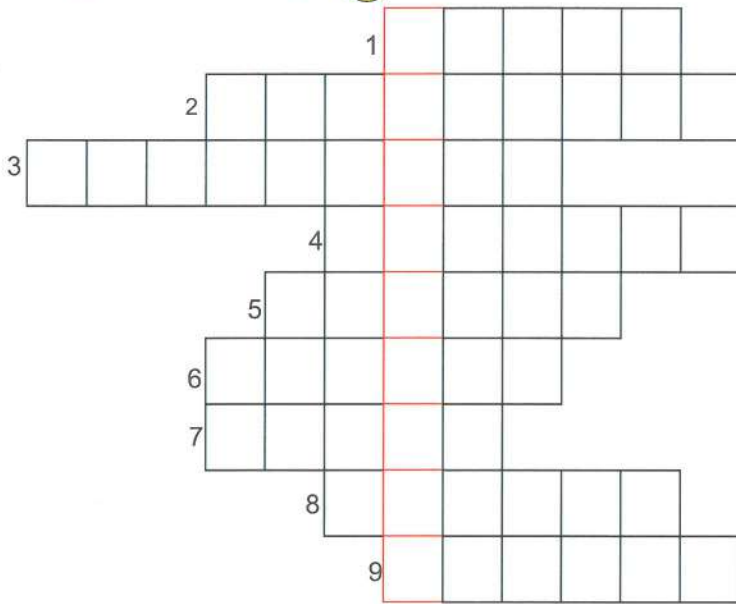
Dear friends here is a criss-cross puzzle for you to answer about the story. The picture of Dorian Gray which we study for e-twinning project with 4 other countries .

The artists are the creators of something _____ .

Complete the crossword.

1. Who was a painter of Dorian picture?
2. Who wanted to avenge Dorian?
3. Who was a first love of Dorian?
4. How did she die? (noun)
5. Who was the best friend of Dorian? (surname)
6. Who killed Basil Hallward?
7. What kind of weapon did Dorian use to destroy the picture?
8. What crime is committed in the story?
9. What is the name of city where the story took place? (in England)

Anna Vesela Czech Republic

European Projects:

1-E-twinning

Our school started an E-twinning Project with the school from France, Slovakia, Czech Republic named **"HERO:duality inside, strength and weakness"**. Project focuses on duality in literary characters.

We have been studying hero duality of the novels **"Dr. Jekyll and Mr Hyde"** and **"The Picture of Dorian Gray"**. Nine students of TOKI Anadolu Lisesi have been creating some workshops and publish them on the internet.

Project coordinaters of the schools are;
Valérie PERSENT, Lycée Saint-Louis / Jean Paul II, France

Murat Kayan, Toplu Konut İdaresi Anadolu Lisesi, Turkey

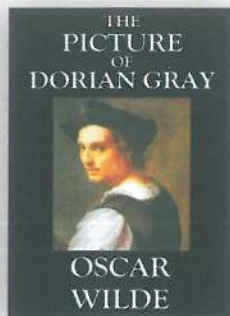
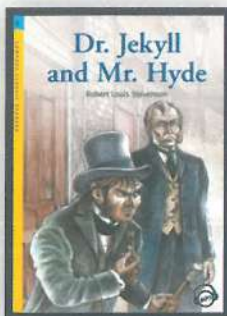
Géraldine BOISELET, CDDP de la Moselle, France
Zuzana Morávková, Gymnázium Malacky, Slovakia
Soňa Šípová, Střední odborná škola, Czech Republic

We would be happy if you join and follow us on bulletin board at school and the link:

<http://new-twinspace.etwinning.net/web/p80836> .

2-Comenius School Partnership;

After the preparatory visit of Murat Kayan to Milano /Italy our school and 8 European partners applied for Comenius Multilateral School Partnership. The name of the project is **"OUR LAKE, OUR LIFE"**. The project studies the importance of the lakes the life around them, and their flora and fauna of the lakes. The results of the application will be declared by the end of July 2013.

Anyone who wants to discover europe through the project contact us, we need 12 volenteers.

GEOMETRİ'YE MEKTUP

Sevgili Geometri,

Üzülerek söylemek zorundayım ki seninle olan ilişkimizi gözden geçirmeliyiz. Yoksa sen de ben de çok kırılacağız.

İkimiz için de en iyisi bu. En sevdiğin oyuncağı kaybetmiş bir çocuk ha ağladı ha ağlayacaksın görmekteyim. Bana ağzımdan çıkacak kelimeleri engelleyebilecekmiş gibi bakıyorsun. Lütfen bana öyle bakma. Çok uğraştım idare edebilmek için ama senin bencilce tavırların, her şeyi bana yaptırma çabaların gururuma dokundu. Yamuk için dik indirip paralel çekmekten, üçgen için her dakika öklidi aramaktan yoruldu. Bazen benden üçgen taşıma gibi yapamayacağım şeyler de istiyorsun. Dikten kenarortay indiğinde orada pis üçlü olduğunu anlamamı... Ama yapamıyorum işte. Bir insana bu kadar yüklenilmez ki ! Azıcık dert yandığımda, hemen suçu eğitim sistemine atıyorsun.

Peki, dönüp aynaya bakmayı denedin mi ? Şartlar neyi gerektirse de, arkadaşlık her durumda bir arada olmayı gerektirmez mi ? Nerede kaldı ilkokuldaki kardeşliğimiz? Oysaki senden tek beklediğim biraz yardımcı olman.

Son bir aydır her karşılaştığımızda birbirimize boş boş bakıyoruz. Ne ben seni anlıyorum ne de sen beni. O her zaman yardım eden üçgen ve dörtgen de, hiç yardımcı olmuyor durumumu düzeltmeme. Yamuktan zaten hiç umudum yok adında ne var ki kendinde olsun. Bir paralel kenardan umudum vardı, bir tek o beni anlıyordu, o da yavaş yavaş yok olmaya başladı. Çok çaresizim ve şu an yapabileceğim tek şey senden bir süre uzak durmak. Çünkü biliyorum ki saçımı yoluna süpürge etsem de, küçücük bir açığı unuttuğum zaman; ikimiz de uçuruma sürükleneceğiz. O yüzden biraz ara verme vakti geldi.

Bir gün daha olgun davranıp bana bir şeyleri çözmekte yardım etmeye başladığın zaman tekrar bir araya gelebiliriz. O zamana kadar kendine iyi bak. Hoşçakal...

Geometrizede Elif

Elifnur YEŞİLKAYA

11-G

İnsan Olma Sanatı

Bir gün sormuşlar ermişlerden birine: "**Sevginin sadece sözünü edenlerle, onu yaşayanlar arasında ne fark vardır?**" "Bakın göstereyim" demiş ermiş. Önce sevgiyi dilden gönüle indirememiş olanları çağırarak, onlara bir sofraya hazırlamış. Derken tabaklar içinde çorbalar gelmiş ve arkasından da derviş kaşıkları denilen bir metre boyunda kaşıklar. Ermiş: "Bu kaşıkların ucundan tutup öyle yiyeceksiniz" diye bir de şart koymuş. "Peki" demişler ve içmeye teşebbüs etmişler. Fakat o da ne? Kaşıklar uzun geldiğinden bir türlü döküp saçmadan götürüyorlar ağızlarına. En sonunda bakmışlar beceremiyorlar, aç kalkmışlar sofradan. Bunun üzerine, "Şimdi..." demiş ermiş, "Sevgiyi gerçekten bilenleri çağırırım yemeğe." Yüzleri aydınlık, gözleri sevgi ile gülümseyen, ışıklı insanlar gelmiş oturmuş sofraya bu defa. "Buyurun" deyince her biri uzun boylu kaşığını çorbaya daldırıp, karşısındaki kardeşine uzatarak içmişler çorbalarını. Böylece her biri diğerini doymuş ve şükrederek kalkmışlar sofradan. "İşte" demiş ermiş, "Kim ki hayat sofrasında yalnız kendini görür ve doymayı düşünürse, o aç kalacaktır. Ve kim kardeşini düşünür de doyurursa, o da kardeşi tarafından doyurulacaktır. Şüphesiz şunu da unutmayın. Hayat pazarında alan değil, veren kazançlıdır her zaman..."

Yaşamımıza aktarmakta zorluk çektiğimiz, dilden gönüle indiremediğimiz ne çok duygu var. Söyleriz... Söyleriz de ne kadarını yaşarız ve yaşatırız? Bizler artık, çok konuşan, çok eleştiren, konuştuğunda kendini daha önemli, daha bilgili hisseden bir yapıya sahibiz. Sadece sesimizin işitildiğinin ama duyulmadığımızın farkında bile değiliz. Duyulmak ve anlaşılacak için gönül telini titretmenin gerekliliğini; hiçbir beklenti içinde olmadan verebilmenin huzurunu hissedebilmeyi ne kadar da ihmal eder olduk.

Zordur sevgiyi, sözden öze indirmek. Emek ister; bir o kadar da kendinden vermek, kendinden geçmek...

Hatice TOPRAK
Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmeni

22. Yüzyılın İcadı - Kendini Tamir Etme Çipi*

Zorunlu gerçekliklerden yorulan insan evladının, kaçacağı ve sığınacağı bir yer kalmadığını fark ettiğinde başladı her şey. Günün zorunlu gerçeklikleri bittiğinde " Kaçtığım yerde beni, biri veya birileri bekliyordur." düşüncesiyle yaşayan insan evladının; bunun da artık bir gerçeklik olmadığını anladığı o anda.

Aslında bu durumun başlangıcı, gözlerle televizyonLARın, dizlerle bilgisayarLARın, kulaklarla kulaklıkLARın ve ceplerle telefonLARın yan yana gelmesiydi. İnsan evladı, çeşit çeşit ekranların içinde yaşar oldukça; "biri diğeri için" hem sığınmacı hem sığınak olma özelliğini kaybetti. İnsan evladı yalnız kaldı. Zorunlu gerçekliklerin aşırı stres yüklemesi, insan evladının bu yüklemeyi; evinde yaşayanlardan biri (eski adıyla aile) ile iletişim kurarak yok edememesi, sığınakların ve duygu alışverişinin yokluğu; bugünlerin, 2193 senesi baharının sorunu oldu.

Günümüz bilim adamları bu soruna çözüm üretmek adına "Kendini Tamir Etme Çipi"ni icat ettiler. Üzerinde, göz teması pek çok düğme bulunan çip "sizi " tamir edecek. Eskiden insan evladının "aile" adı verdiği kurumun ve bu kurumun insanların işlevlerini üstlenen çipi, avucunuzun içine yerleştirecek ve göz temasıyla düğmelere basacaksınız. O anda ihtiyacınız olan duygu, avucunuzun içinden; vücudunuza yayılacak. Anne sevgisi, arkadaş sohbeti, baba sesi, kardeş gürlütüsü düğmelerden (duygulardan) bazıları... Hangi düğmeye basarsanız, o duyguyu yaşayacak ve aşırı stres yüklemesini yok etmiş, kendinizi tamir etmiş olacaksınız.

Çipi icat eden bilim adamlarının, yaptıkları açıklama şöyle: "İnsan evladının geriye, duygularının olduğu ve bunları yaşayıp paylaştığı dönemlere dönmesi artık mümkün değil. Bu yüzden çip, zorunlu gerçekliklerin yarattığı stresi yok etmek; kendini tamir edip, yeni zorunlu gerçekliklerle mücadele edebilmek adına mutlak önemli."

Yapılan anketler, çipin geniş bir kullanıcı kitlesi tarafından bir an önce alınıp kullanılacağı yönünde.

*Türkçe Gazetesi'nden alıntıdır.

Banu AKKAYA
Türk Dili Edebiyatı Öğretmeni